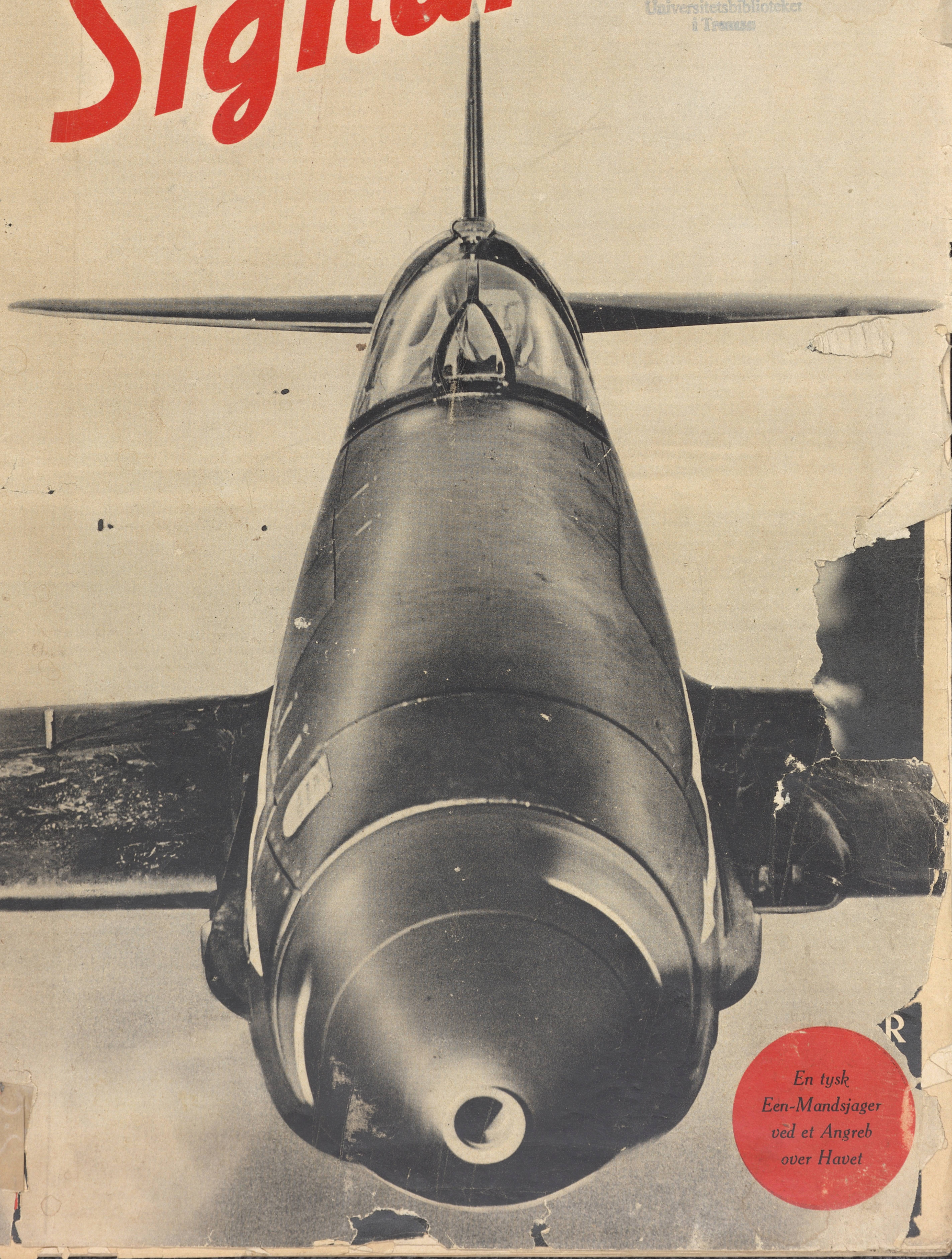
Da Nr. 2

SPECIALUDGAVE AF „BERLINER ILLUSTRIRTE ZEITUNG" · 1. MAJ 1940

Belgien Fr. 2.— / Bulgarien Lewa 10.— / Danmark 50 Øre / Estland 40 Sent / Finland mk. 4.50 / Grækenland Drs. 11.— / Italien Lire 2.— / Jugoslavien Dinar 5.— / Letland 50 Sant / Litauen 60 Centai / Luxemburg Fr. 2.—
Holland 20 Cents / Norge 45 Øre / Portugal Esc. 2.50 / Rumænien Lei 16.— / Sverrig 50 Øre / Svejts 45 Cent. / Slovakiet Kr. 2.50 / Spanien Ps. 1.25 / Tyrkiet Piaster 15.— / Ungarn 36 Filler / Amerika 10 Cents

Signalet

Universitetsbiblioteket i Tromsø

En tysk Een-Mandsjager ved et Angreb over Havet

Agfa

FOTO

Fabrikater over hele Verden!

Agfa Film og Plader
Isochrom · Isopan · Isopan ISS

Agfa Papirer
Lupex · Brovira · Portriga

Agfa Kameraer
Billy · Karat · Isolette

Agfa Karatorer

Agfa Cine-Amatør-Kameraer og Projektører

Agfa Cine-Film

Agfa Repro-Film og Plader

Agfacolor-Film

Agfa Fremkalder Hjælpemidler og Filtre.

Agfa Foto-Tilbehør

Agfa fotografiske Artikler for Laboratorium

„Saadan

„Saadan noget gør man ikke“:

Der er to amerikanske Diplomater, der altid dukker op igen i de polske Gesandtskabsindberetninger, som Tyskland fandt i Warszawas Arkiver: Bill Bullitt, Paris, og Joe Kennedy, London.

I Januar 1939, et godt halvt Aar før den engelske Krig brød ud i Europa, var Bill Bullitt og Joe Kennedy med paa en hemmelig Konference. Her samledes Senatet og Militærkommissionerne fra det Hvide Hus. Den Gang skrev Times: „Hemmelige Kongreskonferencer bliver sjældent holdt hemmelige.“ Det var en meget pinlig Situation: Man læste, at Herrerne Kennedy og Bullitt forudsaa at Krigen vilde komme i Løbet af Aaret.

Hvad de to Diplomater talte om i denne hemmelige Konference, det viste tydelig de Diskussioner, de havde med de polske Diplomater. Da disse Gesandtskabsforhandlinger fra de polske Arkiver blev offentliggjort, var Bill Bullitt lige i Amerika. Og i Senatet bestemte man, at han skulde møde i en hemmelig Konference. Men denne Gang var der ingen Tid til hemmelige Konferencer, — Bill Bullitt fløj med Clipperen til Europa og tilbage til sit Embede i Paris.

„Saadan noget gør man ikke“ (it's not done). Saadan hed Artiklens Titel, med hvilken Bullitt traadte frem for det amerikanske Folk, en Roman fra hans Studenteraar, en Slags Nøgleroman, fyldt med Ægteskabshistorier og Familieskandaler, et Spejlbillede af de amerikanske Selskabskredses Laster og Levemaade. Bullitt var tidligere

Bill Bullitt

Joe Kennedy

Journalist. Europa lærte han at kende som Student — hans Familie stammer fra Sydfrankrig, — og en af hans Europarejser blev stoppet af Verdenskrigen. Bullitt blev saa en begejstret Pacifist indtil Amerika traadte ind i Verdenskrigen. Som Sagkyndig for Mellemeuropa gik han den Gang i Udenrigsministeriet. Han var ved den amerikanske Delegation i Versailles og han lod sig sende til Moskva for at undersøge den nye Sovjetregerings Udsigter. Begejstring for Sovjetregimet førte ham sammen med hans anden Kone, der før var gift med den amerikanske Kommunist John Reed. Og efter at Roosevelt var blevet Præsident gik han som Diplomat til Moskva. Men Bullitt er en meget vankelmodig Natur. Da han nemlig var i Moskva, gad han pludslig ikke mere. Saa gik han fra Moskva til Paris. Blandt de amerikanske Diplomater har Bullitt en særskilt Stilling, fordi han er en Ven af Præsidenten selv. Han telefonerede ofte med Præsidenten, en diplomatisk Rapport er saa ikke nødvendig. En Bedømmelse af Saturdays Evening Post: „Bullitts Artikler spiller for den amerikanske Udenrigspolitik over for Europa en større Rolle end alt andet.“ De bestaar nemlig af en Blanding af Sandhed, Rygter og personlige Meninger“.

En helt anden Mand er Joe Kennedy, en Mand, der aldrig holder det længe ud i en Stilling og derfor har gennemløbet en Del storartede Stillinger. Med 25 Aar Bankpræsident, med 28 Aar Direktør for Bethleham Shipbuilding Corporation, med 30 Aar Præsident for Film Booking Officers of America, med 32 Aar et halvt Aar første Mand ved et andet Filmselskab og 6 Uger Specialreferent hos First National Picture. Joe Kennedy er Familifader og har ni Børn. Altid er han undervejs. Fra denne 6 Ugers Stilling gik han over til Radioen, som han knap et halvt Aar blev tro. Saa gik han et Fjerdingaar igen til Filmen. Og nu først er han moden til en Embedskarriere. For Roosevelts nye økonomiske Politik reformerer han siden 1934 Børsspekulationen saa Byggeplanen for en Handelsflaade. Da han saa var færdig med begge disse Opgaver med den sædvanlige Fixhed, kommer Diplomatiet: Han overtager den vigtigste Gesandtskabspost, som Washington har at forlene — London, og faar til Opgave at bringe en Handelsoverenskomst i Stand mellem USA og Storbritannien.

To amerikanske Gesandter, — to Mænd, som ikke er af „Faget“ — to Mænd, som spiller en fremtrædende Rolle inden for den demokratiske Partiorganisation

COPYRIGHT 1940 BY DEUTSCHER VERLAG B ERLIN

noget gör man ikke..."

Det let udplyndrede Palais Brühl

„Lad os saa kikke lidt paa Palais Brühl indefra."

Den unge tyske Embedsmand, der med sine Kollegaer kommer ud af Hotel Europeski peger over paa den anden Side af Pilsudski-Pladsen. Der ovre staar den flygtede polske Udenrigsminister Becks Embedsbygning. Taget er skudt i Stykker, den venstre Sidefløj er styrtet ind og Barokfigurernes Hoveder er slynget bort af Granatsplinterne.

Vi har den 4. Oktober 1939. For to Dage siden marcherede de tyske Tropper ind i Warszawa. Pilsudski-Pladsen er ikke ryddet op endnu. Warszawas Reklamehotel „Europeski", som er bygget i international Luksusstil, kan kun betrædes og forlades ad Omveje. Den omhyggelig udvalgte Brolægning er revet op og forsvundet. Der er lige ankommet en lille tysk Kommission, som skal hjælpe fremmede Diplomater og gennemsøge Becks Ambassade. Foran Indgangen til det Brühlske Palais staar der en Vagtpost. Men inde i Gaarden vrimler det med Polakker — i Arbejdstøj og blaa Montørbluser. De tyske Embedsmænd gaar gennem Indgangen ind i Mellemfløjen. Ogsaa her ser vi enkelte Polakker med Trækasser og Værktøj. „Hvad gør I her?" — „Arbejde. Arbejde!" Det er det eneste Svar, der altid gentages. Saa gaar man gennem Udenrigsministerens Værelser.

Det samlede Indtryk:

Alt er let udplyndret.

Saa gaar vi over i venstre Fløj. Vejen er slet ikke saa let her. Granaterne har forstoppet Indgangen. Taget hænger dybt ned i Bygningen. „Dokumentreoler — maaske Arkivet." Vel ordnet ligger her det ene Dokumentomslag ovenpaa det andet. Embedsmændene gaar hen langs med Hylderne. „Aah, her er Danzig-Dokumenter. Og her Ambassade London." Saadan gaar det videre. Men man ser med første Blik: En Del af Dokumenterne maa være blevet skaffet af Vejen. Videre — ned i Kælderen. Her staar lutter tilsømmede Kasser. Uordentligt ligger der Breve, Stykker af Dokumenter og Registrermapper paa Gulvet. I en anden Kælder staar der store brune Rejsekufferter, pænt stillet oven paa hinanden, alle lukkede med Læderremme.

Først og fremmest maa alt forsegles — det kunde da hænde, at de polske „Arbejdere" hittede paa at plyndre!

Det var meget vigtigt at faa sigtet Dokumenterne, at ordne dem og skaffe dem bort; for her i denne By, som lige har oplevet Krig og Beskydning, her kan man ikke bearbejde dette Kæmpemateriale.

„Hvis man vilde spærre, Jernporten' . . ."

Den 1. April 1940 bragte „Daily Mail" fra Bukarest den første traadløse Beretning fra deres egen til Rumænien sendte Reporter, Gordon Beckles. „Hvis hele Donau var tysk, eller Landene ved dennes Bredder var tyske — aah, saa kunde Tyskland holde Kampen ud i lange Tider." Det var det første, som Gordon Beckles havde af berette om sine Iagttagelser.

Den 2. April sendte Gordon Beckles sin anden traadløse Beretning til „Daily Mail", denne Gang fra Giurgiu: „Rundt om Flodhavnen Giurgiu, som ligger ved Enden af Oliedistriktet, er en stadig stigende Travlhed. For at faa en bedre Opkørselsmulighed for Tankvognene, der kommer fra Ploestis Oliekilder, som ligger 80 Mil derfra, lagdes der ikke mindre end 8 Jernbanespor. Sidste Efteraar herskede her en ubeskrivelig Forvirring. Hundrede af Flodskibe maatte ligge stille i mange Uger,

fordi Sporene var milevidt forstoppede. Tyskland sendte sine bedste Trafik-Sagkyndige for at bringe Sagen i Orden. Og disse Par hundrede Tonder Land rundt om Giurgiu er nu næsten en tysk Koloni. Gordon Beckles spørger i denne Anledning, om det vel kan forenes med Rumæniens Neutralitet, at den rumænske Olie paa denne Maade kommer til Tyskland, og han udstøder et sælsomt lydende Suk: „Da jeg i Gaar betragtede ‚Jernporten', maatte jeg tænke: Hvad vilde der ske, hvis denne snævre Vej vilde blive spærret for Sejladsen ved et Ulykkestilfælde. Men det", saadan fortsætter „Daily Mails" Reporter, „kan man jo ikke tænke sig i et neutralt Land". Daily Mail offentliggjorde Beretningen den 2. April. Den 8. April bekendtgjorde Bukarest, at de rumænske Myndigheder et Par Dage i Forvejen i Giurgiu havde beslaglagt en lille engelsk Flotille af bevæbnede, hurtiggaaende Skibe og bevæbnede Flodskibe. Den lille engelske Flotille skulde sejle fra Giurgiu op ad Donaufloden. Om Bord paa disse Skibe fandt man Ammunition og Sprængstoffer.

Et mærktværdigt Sammentræf mellem „Daily Mail" Korrespondentens Tanker og Tilsynekomsten af den engelske Flotille ved Giurgiu.

Ved Udkanten af Europa

Siden Vikingetiden har Normændene ikke haft nogen Indflydelse paa Verdenshistoriens Gang. Den Gang besatte de England og den franske Kyst langs Kanalen, og deres Flaader bevægede sig i Middelhavet og foran Konstantinopel. Men det er næsten 1200 Aar siden. Fra den Tid af drev Normændene kun Skibsfart og renoncerede paa politisk og krigerisk Ærgerrighed. Normændene opdagede og koloniserede Island, Normændene opdagede Amerika et par Aarhundreder før Columbus, og i vore Dage opdagede Normanden Amundsen Sydpolen og Nordpolen. Men politisk var de desinteresserede.

Da den danske Prins Karl for 35 Aar siden blev valgt til Konge af Norge, kaldte han sig Haakon VII. Hans Forgænger, Haakon VI, døde for 525 Aar siden. I de mellemliggende Aarhundreder regerede danske og et Aarhundrede svenske Konger i Norge. Da Norge efter saamange Aarhundreders Forløb blev en selvstændig Stat igen, var det ikke Resultatet af en militærisk Handling, men af en Parlamentsbeslutning, Folkeafstemningen og den svenske Konges Afkald paa Traktaten. Ifølge det 500 Aar gamle danske Forvaltnings- og Kirkesprog og den først 1905 ophævede Union med Sverrig er det egentlige norske Sprog blevet trængt tilbage i et Par afsides liggende Fjælddale og blevet til en Bondedialekt. En af den norske Politiks Hovedkampe i det sidste Aartiende drejede sig om det halvglemte gamle norske Sprog — Symbolet for national Selvstændighed. Næsten hvert Aar udkom der en ny Sprogreform med gamle-nye Ord, som 9/10 af Nordmændene ikke kendte. Reformerne fulgte saa hurtigt paa hinanden, at Bladene og Skolebøgerne ikke kunde følge med, og man ved Skoleaarets Begyndelse ofte gav Børnene særlige Tryksider i Stedet for færdige A.-B.-C.'er. Heller ikke Rejsehaandbøgerne kunde følge med i det Tempo, i hvilket Landsbyer og Byer blev omdøbt. Og Sprogkampen var et bevægende Problem i det norske Liv. Den hindrede ganske vist ikke Normændene i at opnaa det ene gode Resultat efter det andet i Skibsfarten, som er deren egentlige Livserhverv. Et Land med næsten 3 Millionen Indbyggere — 4 Millionen lever desuden i Udlandet — med Verdens fjerdestørste Handelsflaade: Det er uden Tvivl en god Præstation. Nordmændene selv saa Grunden til deres Opkomst i, at deres Land er „Europas roligste Hjørne." Den engelske Krig og Englands Invasionslyst har nu heller ikke skaanet dette Hjørne af Europa.

VOLDEN

af Staal og Mænd

Vor Reporter Dietrich Kenneweg og vor Tegner Hans Liska, som for vort Tidsskrift blev tildelt Tropperne ved Vestfronten, beretter om Tysklands store Forsvaranlaeg

VESTVOLDEN

Vor Artikel viser for første Gang Vestvoldens Struktur, dens Afsnit, dens Besaetningsskema for den tyske Haer, saavel som Forfeltet, Hovedkamplinien og Hovedkampfeltet. Luftvorsvarszone Vest, der ligeledes er en vigtig Bestanddel af Vestvolden bliver behandlet i en saerskilt Artikel i næste Hefte.

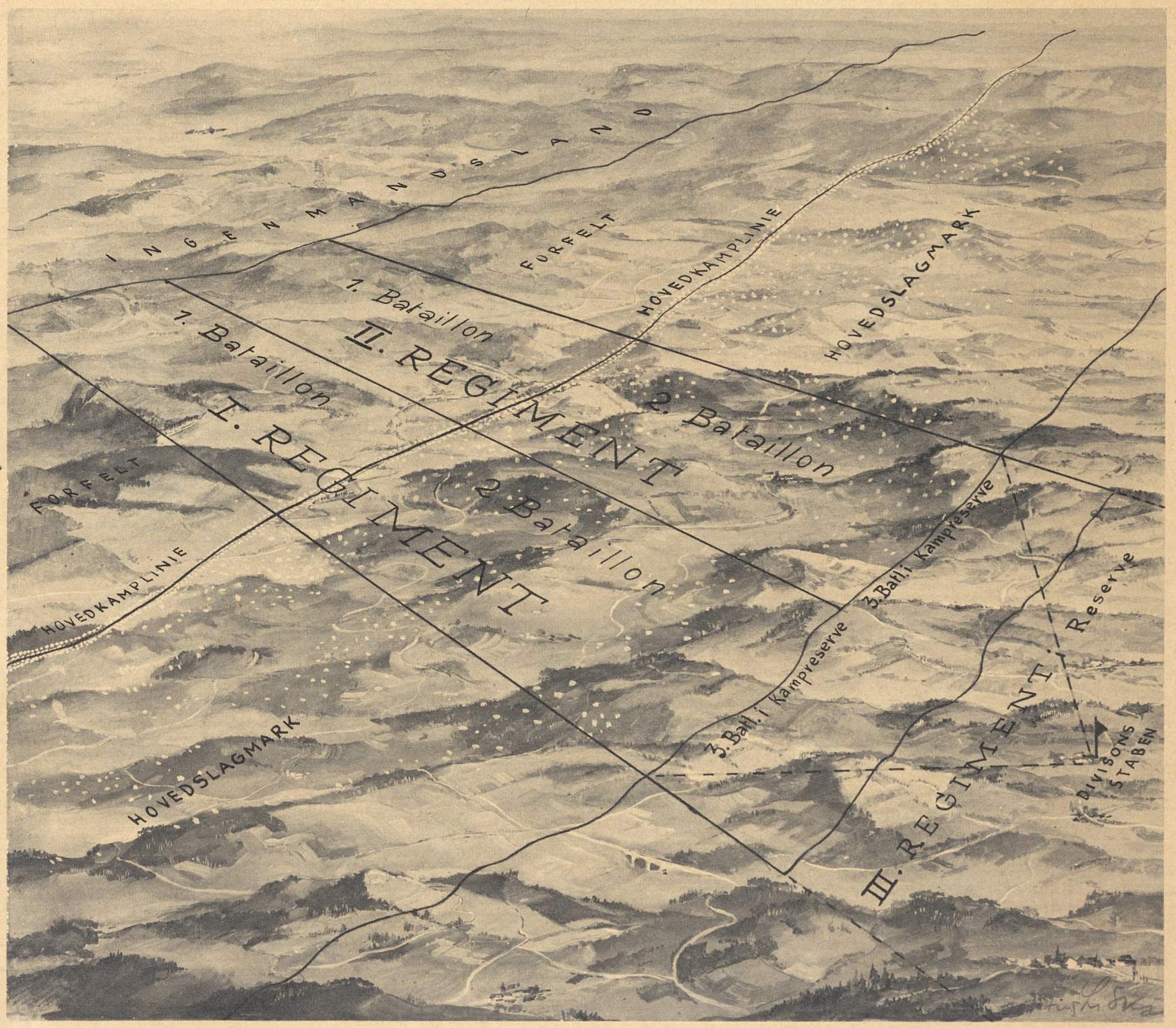
Alle „Tiders største Forsvarsanlaeg“,
som en amerikansk Journalist for kort Tid siden kaldte Vestvolden, begynder i det sydvestlige Hjørne af det tyske Rige, ved Grænsen mellem Tyskland og Svejts. 20—50 Kilometer strækker det sig herfra nordpaa og vestpaa næsten op til Havet, hvor det finder sin naturlige Fortsættelse i de østfrisiske Øers Befæstninger og i Kystens Krigshavne. Vestvolden er delt i to Linier: I. Hærens Forsvarszone. II. Luftforsvarszone Vest. Den første Zone bestaar af indbyggede Tank-Barrikader og Bunkerbefæstninger. Luftforsvarszonen er tæt besat med Lyskastere og Flakbatterier, bestemt til at afværge fjendtlige Flyvemaskiner. Bag denne ligger Jagernes og Kampflyvernes Reder. Tysklands vestlige Grænses geografiske og politiske Struktur deler Vestvolden paalangs i tre tydelig fra hinanden forskellige Afsnit. Det sydligste Afsnit (I paa Kortet): Rhinfronten, rækker fra Lörrach ved Basel til Karlsruhe. Disse Afsnitsbunkere støder lige op til Rhinen, som danner Landegrænsen. Lige overfor paa den anden Side af Floden ligger den franske Nabos og Fjendes forreste Bunkere. De kan ses og høres. Dette Frontafsnit har indtil nu været roligt, og Kamphandlingerne har der næsten ikke fundet sted her.

Det mellemste Afsnit (II paa Kortet) rækker fra Karlsruhe til Trelandehjørnet: Luxemburg, Frankrig og Tyskland. Her er den tyske og den franske Hær skilt fra hinanden ved et bredt, mindre befæstiget Forterræn, kaldet Forfeltet, som paa begge Sider er besat med Feltstillinger og Forposter. Midt imellem er en Strimmel ubesat Ingenmandsland. Paa den anden Side af Ingenmandslandet, næppe synligt for Øjet, ligger den franske Maginotlinies Befæstningsvaerker. I dette Forfelts Afsnit bliver der kæmpet hver Dag og hver Time, og Spejder og Stødtroppers smaa Fægtninger og Artilleriets Odelæggelsesild paa Gader og Pladser er betegnende for denne Del af Fronten. Det nordligste Afsnit (III paa Kortet) strækker sig helt op til Havet og er præget af det fredelige Forhold, som Tyskland har til sine tilgrænsende Nabolande: Luxemburg, Belgien og Holland. I dets ydre Struktur ligner det Afsnit II. Et bredt Forfelt strækker sig fra forreste Bunkerlinie til Grænsen. Men Landskabet bliver lidt efter lidt fladere og de naturlige Forsvarsmuligheder, som Hoje og Bjerge, mangler her i den nordlige Del. Nabostaterne, med Undtagelse af Belgien, har ikke bygget nogen Befæstningsanlæg.

Den tyske Haer har siden Krigens Begyndelse holdt Vestvoldens Befæstningsanlæg besat. De truede Byer og Landsbyer er rømmede af Civilbefolkningen. De indsatte Divisioner har besat deres tildelte Frontafsnit. Den tyske Værnemagt i Forfeltet ligger Regiment ved Regiment kæmpende og kampberedt i Bunkere og i Reservestillinger.

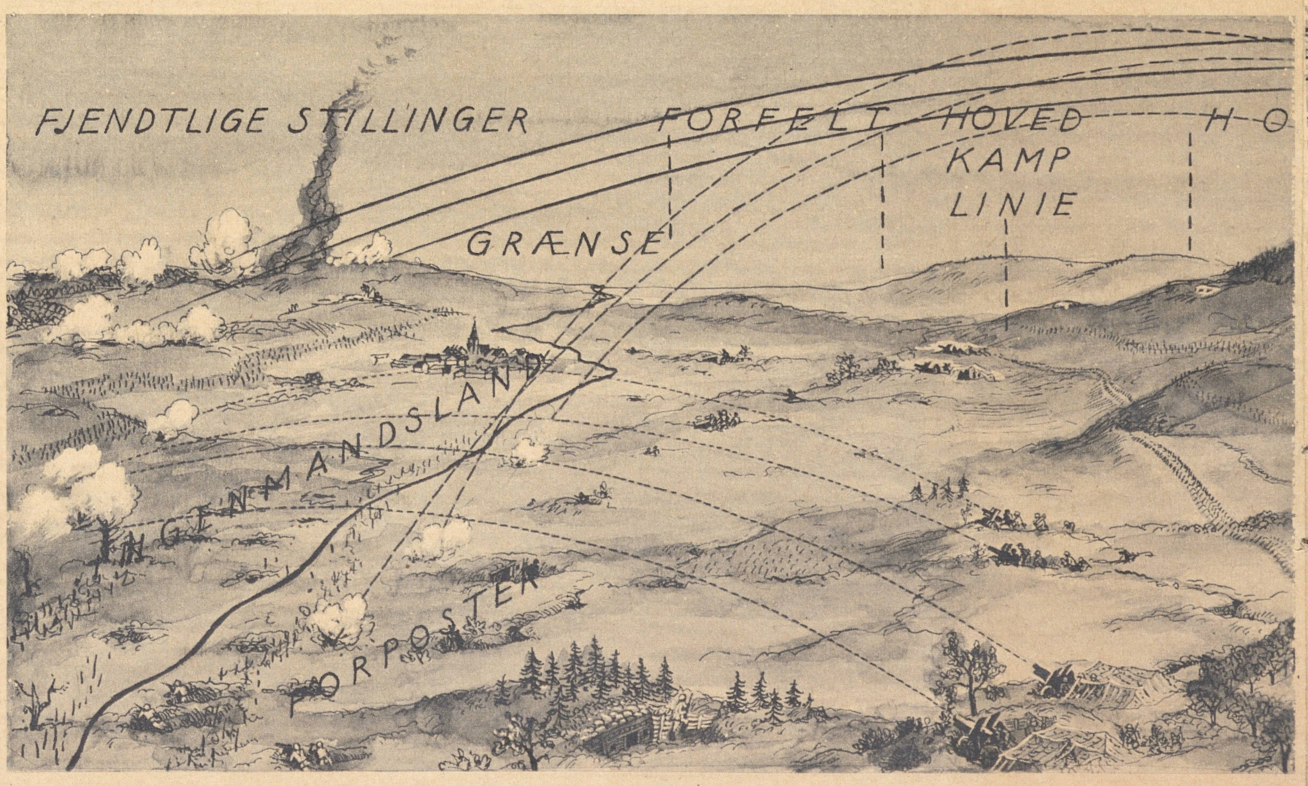

3
2
1
?
Maas
Mosel
Rhein
Ruhr
Lippe
Main
Neckar
Donau
Saale
Weser
Fulda
Eder
Diemel
Leine
Aller
Oker
Innerste
Fulda
Werra
Finne
Hainleite
Schwäbische Alb
Schwäbische Alb
Rothaar Geb.
Sauerland
Teutoburger Wald
Wester Wald
Vogelsberg
Rhön Geb.
Harz
Solling
Hils
Deister
Süntel
Weserbergland
Mittelland
Kanal
Ems-Weser-Kanal
Mittelland-Kanal
Dortmund-Ems-Kanal
Rhein-Herne-Kanal
Rhein-Weser-Kanal
Elbe-Seitenkanal
Main-Donau-Kanal
Ludwigs-Donau-Main-Kanal
Rhein-Main-Donau-Kanal
Nordhausen
Sangerhausen
Eisleben
Halberstadt
Magdeburg
Braunschweig
Hannover
Peine
Hildesheim
Salzgitter
Goslar
Wolfenbüttel
Helmstedt
Oschersleben
Wanzleben
Schönebeck
Gr. Ottersleben
Seehausen
Königslutter
Schöningen
Schöppenstedt
Harzburg
Wernigerode
Blankenburg
Quedlinburg
Aschersleben
Stassfurt
Güsten
Bernburg
Calbe
Egeln
Lamspringe
Alfeld
Gronau
Elze
Springe
Hameln
Salzhemmendorf
Salzdetfurth
Bodenwerder
Eschershausen
Gandersheim
Seesen
Einbeck
Salzderhelden
Osterode
Clausthal-Zellerfeld
Ilsenburg
Braunlage
Hasselfelde
Gernrode
Ballenstedt
Harzgerode
Hettstedt
Mansfeld
Thale
Osnabrück
Bielefeld
Münster
Lengerich
Ibbenbüren
Rheine
Emsdetten
Greven
Burgsteinfurt
Borghorst
Billerbeck
Ahaus
Stadtlohn
Gronau
Enschede
Hengelo
Rijssen
Bentheim
Oldenzaal
Nordhorn
Almelo
Elburg
Zwolle
Harfenbergh
Neuenhaus
Lingen
Fürstenau
Bramsche
Melle
Bünde
Herford
Salzuflen
Lemgo
Barntrup
Detmold
Lage
Blomberg
Pyrmont
Holzminden
Höxter
Brakwede
Halle
Rothenfelde
Iburg
Ostercappeln
Essen
Rhaden
Fiestel
Lübbecke
Minden
Wiedenbrück
Lippspringe
Paderborn
Driburg
Uslar
Northeim
Osterode
Herzberg
Lauterberg
Scharzfeld
Braunlage
Sachsa
Stolberg
Wippra
Eisleben
Nordhausen
Sangerhausen
Querfurt
Artern
Sondershausen
Frankenhausen
Nebra
Bibra
Sachsenburg
Weissensee
Kölleda
Sömmerda
Sulza
Kamburg
Apolda
Jena
Weimar
Erfurt
Gotha
Eisenach
Tennstedt
Langensalza
Mühlhausen
Dingelstedt
Ebeleben
Heiligenstadt
Witzenhausen
Eschwege
Wanfried
Meissner
Allendorf
Sooden
Wilhelmshöhe
Kassel
Münden
Harm.
Siemerode
Worbis
Bleicherode
Duderstadt
Göttingen
Greboldshausen
Uslar
Beverungen
Carlshafen
Borgentreich
Driburg
Paderborn
Lichtenau
Giesecke
Erwitte
Fürstenberg
Scherfede
Hofgeismar
Warburg
Belecke
Buren
Lippstadt
Beckum
Ahlen
Waltrop
Datteln
Recklinghausen
Castrop
Lünen
Kamen
Unna
Werl
Soest
Sassendorf
Hamm
Neheim
Menden
Arnsberg
Ndr. Marsberg
Arolsen
Brilon
Olsberg
Meschede
Wolfhagen
Korbach
Sachsenhausen
Waldeck
Mengeringhausen
Geismar
Melsungen
Ötmanshsn.
Fritzlar
Homberg
Bebra
Rotenburg
Sontra
Berka
Hersfeld
Vacha
Tann
Tambach
Barchfeld
Marksuhl
Liebenstein
Georgenthal
Oberhof
Gr. Beerberg
Arnstadt
Ilmenau
Plaue
Rudolstadt
Orlamünde
Blankenhain
Kahla
Pößneck
Saalfeld
Probstzella
Lehesten
Gehren
Suhl
Schleusingen
Meiningen
Zella-Mehlis
Salzungen
Dermbach
Schmalkalden
Brotterode
Königsee
Ostheim
Mellrichstadt
Gersfeld
Fulda
Wasserkuppe
Hünfeld
Alsfeld
Homberg
Lauterbach
Salzschlirf
Schlüchtern
Gelnhausen
Hanau
Frankfurt a.M.
Offenbach
Aschaffenburg
Hessenthal
Rothenbuch
Wiesen
Karlstadt
Gemünden
Hammelburg
Münnerstadt
Königshofen
Bad Kissingen
Poppenhausen
Schweinfurt
Haßfurt
Staffelstein
Kulmbach
Lichtenfels
Bamberg
Ebermannstadt
Frankische Schweiz
Forchheim
Erlangen
Höchstadt
Scheinfeld
Neustadt
Neuses
Rödelsee
Kitzingen
Würzburg
Gemünden
Hammelburg
Bad Brückenau
Neustadt
Bischofsheim
Mellrichstadt
Ostheim
Meiningen
Sonneberg
Hildburghsn.
Eisfeld
Friedrichshall
Coburg
Kronach
Stadt Steinach
Lichtenfels
Bad Staffelstein
Schesslitz
Hollfeld
Bayreuth
Creussen
Pegnitz
Gräfenberg
Forchheim
Ebermannstadt
Frankische Schweiz
Höchstadt
Scheinfeld
Neustadt
Erlangen
Hersbruck
Nürnberg
Fürth
Schwabach
Roth
Hilpoltstein
Gunzenhausen
Ellingen
Weissenburg
Treuchtlingen
Pappenheim
Solnhofen
Eichstätt
Wemding
Donauwörth
Rain
Neresheim
Nördlingen
Aalen
Ansbach
Rothenburg o.d.Tauber
Mergentheim
Burgbernheim
Weinheim
Viernheim
Lampertheim
Heppenheim
Bensheim
Auerbach
Lindenfels
Amorbach
Michelstadt
Walldürn
Buchen
Odenwald
Tauberbischofsheim
Langensteinach
Uffenheim
Windsheim
Fürth
Ochsenfurt
Tauber
Würzburg
Kitzingen
Marktheidenfeld
Lohr
Karlstadt
Gerolzhofen
Wipfeld
Neuses
Rödelsee
Schweinfurt
Haßfurt
Staffelstein
Kulmbach
Lichtenfels
Bad Kissingen
Poppenhausen
Münnerstadt
Königshofen

Vestvoldkortets hvide Firkant:
Skematisk Tegning af et Divisionsafsnit

Ved Siden af hinanden har Divisionens første og andet Regiment besat Terrænet. En Bataillon af hvert Regiment ligger i Forfeltet, hvor den bor i rømmede Landsbyer og i forberedte lette Feltstillinger og hvor Ingenmandslandets Grænse har sin forreste Feltpost. Dens Spejder-og Stødetropper støder frem over Ingenmandslandet for at udspejde de fjendtlige Stillingers Anlæg og Størrelse. Dens Forposter iagttager stadig alle Fjendens Bevægelser. Forfeltet er sikret ved Minefelter og mangfoldige Pigtraadshindringer, som bagud rækker til Hovedkamplinien, som er et bredt Bælte af Betonpukler, Barrikader og Tank-Vandgrave, og ligger foran Hovedkampfeltet. I dette Hovedkampfelts Bunkere ligger 2. Bataillon af hvert Regiment, medens 3. Bataillon ligger videre tilbage i Kampreserve for snart efter at aflöse en af de forreste Bataillioner. Divisionens tredive Regiment bliver holdt tilbage i Reserve. Denne skematiske Tegning ændrer sig i Overenstemmelse med den taktiske Situation

Fra Forfeltet til langt bagved Bunkerlinien ligger tæt ved hinanden Artilleriets Kanoner! Bag Blokhusene og Forfeltets Stillinger, mere eller mindre langt fra Hovedkampliniens Beton-Pukel-Bælte, ligger det lette Artilleri. Med dets Kanoner rækker det vidt ind i de fjendtlige Forfeltsstillinger. Naar Fjenden trænger frem kan det lette Artilleri afgive Spærreild eller understötte de egne Troppers Angreb med Spærreild. Bunkernes Kanoner i Hovedkampfeltet, af hvilke enhver er

DIVISIONEN

Divisionens Hjerne:

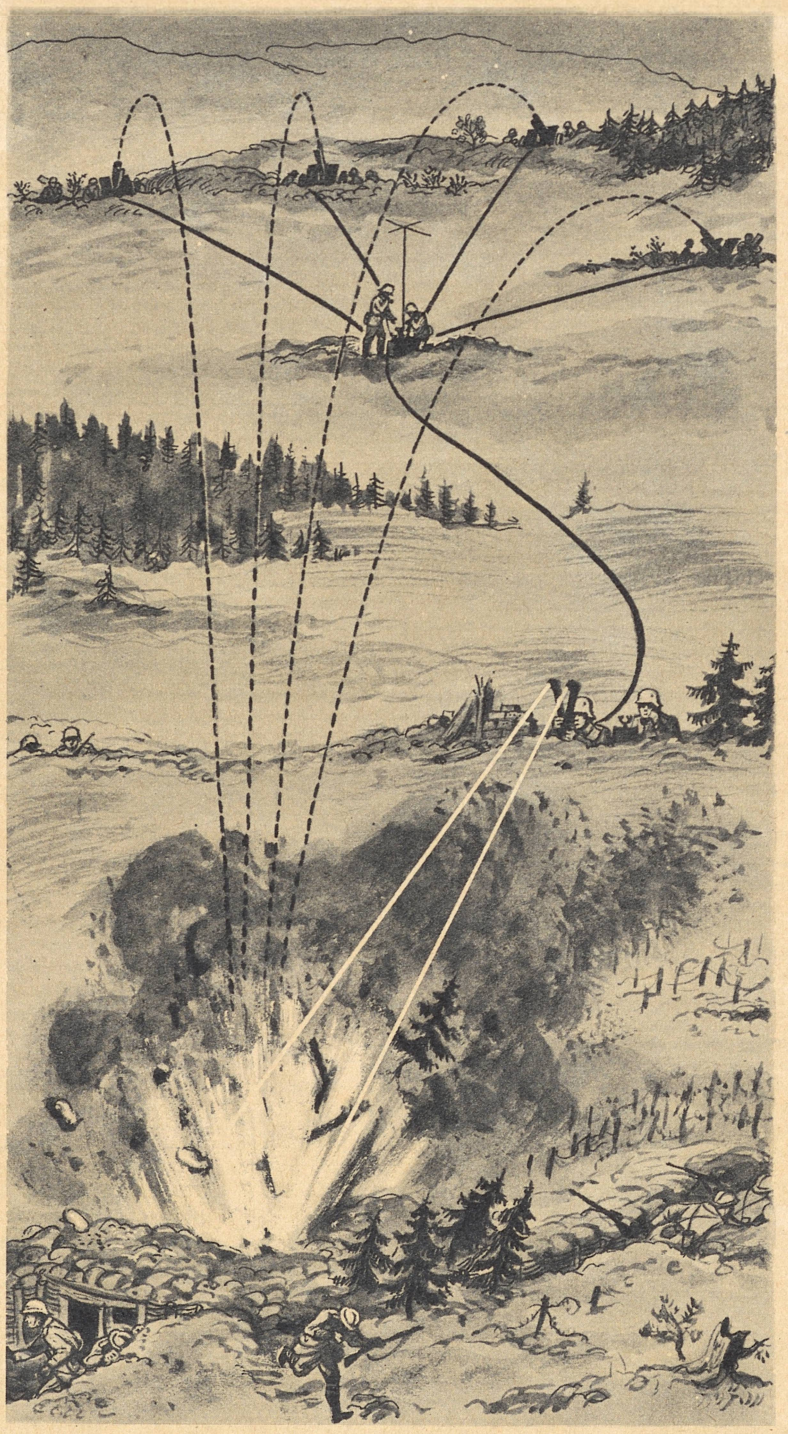
Stabsofficererne

Disse er altid ved Hjaelp af direkte Ledninger forbundet med Stillingerne i Forfeltet og Hovedkamplinien. Til dem kommer alle Meldinger fra Spejdertr opper og Forposter, men ogsaa Meldingerne over fjendtligt Artilleri. De bestemmer den egne Artilleri- og Spejdertrops-Indsætning

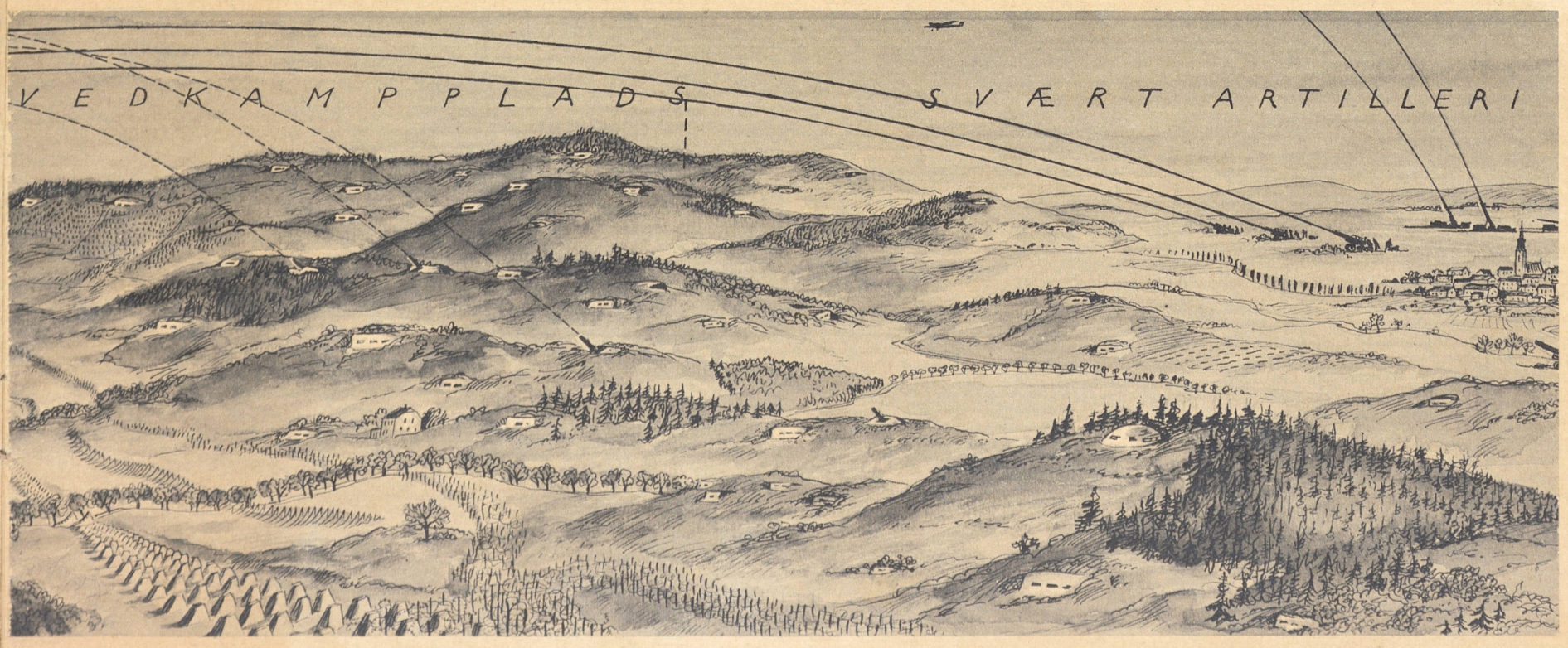
Soldaterbogen, Regimentsnummeret og Brev hjemmefra . . . . .

er de tre værdifulde Underlag, som den fangne Franskmand leverer Divisionens Stabsofficer. Herigennem erfarer Staben, hvilket Regiment der ligger paa den anden Side, naar det bliver indsat og afløst, og hvordan Troppens og Hjemmets Stemning er. Gennem mange saadanne Enkeltheder faar den Indblik i den fjendtlige Fronts Styrke og hvordan den er bygget op

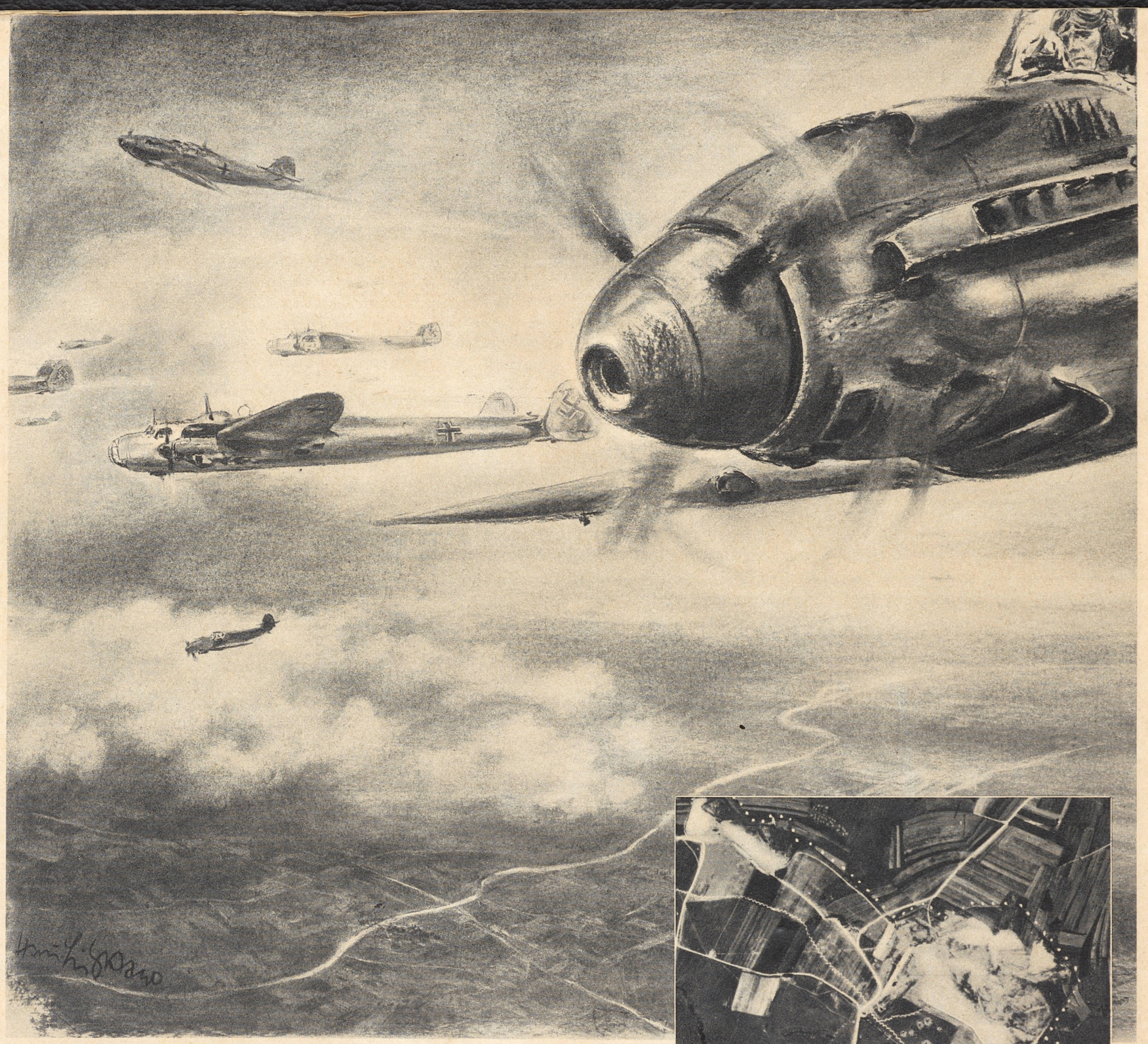

Ildlinien af det tilbageliggende Artilleri ligger ved Randen af Ingenmandslandet

Batteriets lagtagelses sted har sat Poster ud i Forfeltets forreste Linie. Godt skjult for Fjenden iagtager Forposten, for det meste en Artillerioffícer, i sin „Saksekikkert" hvor Granaterne slaar ned. Gennem Telefonledningen er han forbundet med sit Batteri, der kan ligge mange Kilometer tilbage, og efter hvert Skud korrigerer han Retning og Instillings-vinklen for den betræffende Kanon

opstillet efter omhyggelig Beregning, behersker Forfeltet. De er i det hele taget rettet og indskudt saadan, at de bedækker enhver Kvadratmeter af dette, og med Planild er de i Stand til at reje en uovervindelig Ildvold foran den indtrængende Fjende. Længere tilbage ligger i fast indbyggede Stillinger det svære Artilleri med dets langstrækkende „Mørser" og „Haubitzer". Deres Kampkraft er foreløbig ikke sat ind, og deres Rækkevidde og Granaternes Brisanz har Fjenden til sit Held endnu ikke lært at kende

Langt hen over Ingenmandslandet til dybt ind i det fjendtlige Land strejfer de tyske Luft-Observationstropper

Jagere følger dem beskyttende hen over de fjendtlige Stillinger og holder de fjendtlige Jagere borte. Saa drager Observationsmaskinerne videre, udnytter enhver Sky som Dækning og naar for det meste deres forud fastlagte Maal. Tilbagevejen gaar over Maginotliniens Fæstninger og den franske Fronts Jager-Reder, der beskyttes af frankrigs egne Jagere, som ogsaa er ude paa Observationsflugt

Observationsflyvernes Bytte:
Et Luftfotografi af Maginotlinien
med Bunkere og tyske Granathuller

Foran Ingenmands-Landet

Dag for Dag oplever vi samme Skuespil, skriver vor Reporter Kenneweg til denne Tegning af Hans Liska. I stor Højde, altid tæt oppe under Skyerne, de svære Observationsmaskiner, under dem og ved Siden af dem de smaa sølvglinsende Jagere. Saadan forsvinder de paa den anden Side af Ingenmandslandet. Saa kommer Jagerne tilbage. Vi tæller dem: 1, 2, 3, . . . 8, 9, ingen mangler. De er kommet igennem, det ved vi. Efter nogle Timer ser vi dem igen, men nu i omvendt Rækkefølge: først Jagerne selv, som flyver fra Tyskland vestpaa og forsvinder i det Fjerne. Og derfra kommer Motorernes Brummen tilbage. Tusinde Øjne i Forfeltet søger paa Himlen, nu ser man dem igen og tæller nok engang: 1, 2, 3, . . . 8, 9, . . . 12, 13. Igen er der ingen, som mangler. „Har Du set dem, Kammerat?" spørger Soldaterne. „De er der alle igen", siger de og ser leende efter dem.

Manden i Forfeltet har en særlig Kærlighed til Kammeraterne i Luften. Han kender nøjagtigt de enkelte Flyvemaskiners Typer og deres Opgave og han ved, hvor vigtige de er ogsaa for ham. Vi selv skal snart lære dem nøjagtigt at kende. Om faa Dage forlader vi Forfeltet og Bunkerlinien og besøger Flyvepladserne og Luftforsvarsliniens Flakbatterier.

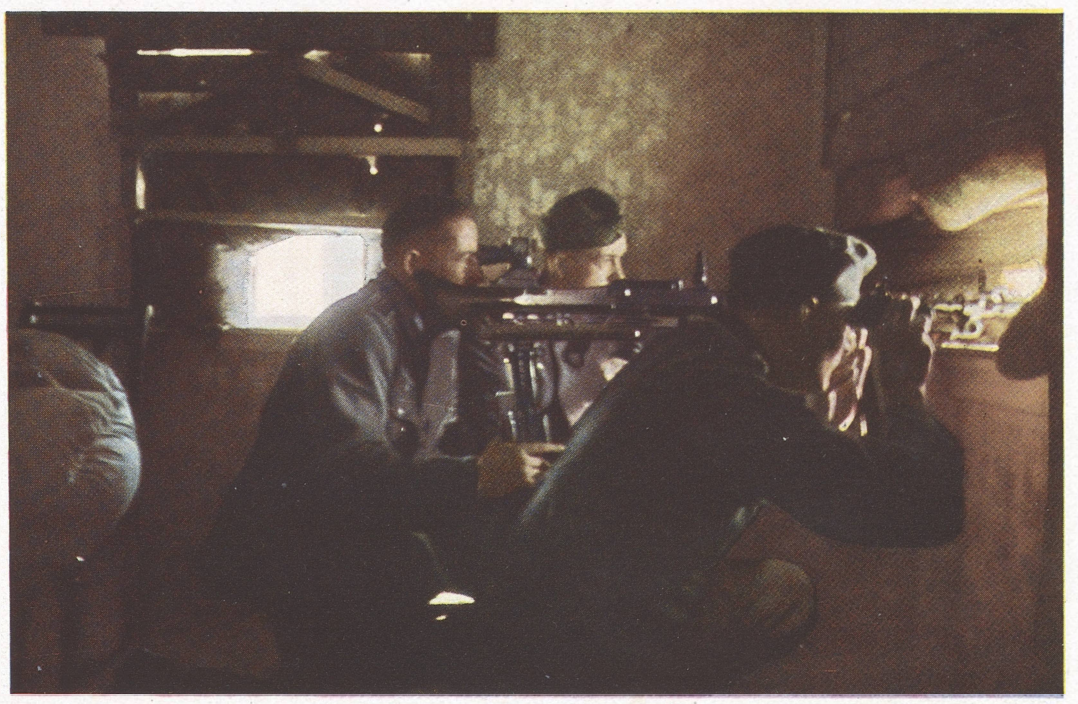
For idag har vi sendt vort Bytte med Feltposten. Det er Filme, Tegninger og Skitserne fra Landet, somikke tilhører nogen, fra Forfeltet, fra Hovedkamplinienog Bunkerlinien. Beretningen fra Luftforsvarslinien følger snart.

Ingenmandsland

Forbach, Kreds- og Industriby i Lothringen, siden 1918 i fransk Besiddelse, Indbyggerantal: O

Vinduerne slaaet i Stykker, brækkede Møbler, iturevne Bøger og Papirer smidt ud paa Gaden. Saadan forefandt vore Reportere Byen, som de opsøgte under Beskyttelse af en Patrouille. Franskmændene havde paa Tilbagetoget anrettet disse Ødelæggelser

„Schweigen an der Weinstraße", en tysk Grænseby, bekendt for sin „Vinport", ogsaa kaldet „Fredens-Port". Indbyggerantal: O

I Ruinerne i den af Fjenden sammenskudte By ses en tysk MG-Stilling, som sikrer den tyske Spejdertrops Vej

Gadekamp i Forbach,

tegnet af vor Tegner efter den tyske Officers Beretninger. Den tyske Spejdertrop, som overraskende blev beskudt fra flere Huse i denne Ingenmandsby, naaede at nedkæmpe Fjenden og tage flere Fanger

I Forfeltet

Ved den tyske Hærs forreste Front: Forposterne

Ved Forfeltets yderste Front, ofte kun nogle faa hundrede Meter Ingenmandsland fra de fjendtlige Stillinger, holder Forposterne Vagt langs hele den tyske Front. Svære Maskingeværer i Skydeberedskab staar beredt til at modtage fjendtlige Spejder-og Stødtropper og slaa dem tilbage

Paa Stürzer-Skovens Klipper: M-G Skytternes Ørnereder

Fra deres høje, dækkede Stilling behersker de med deres langtrækkende Vaaben Dalene og de paa den anden Side liggende Højder

„Divisionsstaben", saadan fortæller vor Tegner, „havde om Aftenen frigivet 60 Skud Revanche-Ild paa et fjendtligt Batteri. ‚7000', hørte jeg B-Stedets fjerne Stemme i Telefonen. ‚7000', gav Batteriføreren videre til Kanoneren. ‚380 Streg, 2,93', kom det langtfra gennem Telefonen. To „Skaler" blev indstillet, Kanonløbene vandrede lidt. ‚Klar til Skydning', gik Meldingen til forreste Linie, og ‚Fyr', kom Ordren tilbage. Medens jeg presser Hænderne mod Ørerne, venter jeg paa de første Skud, og saa borer de fire Projektiler sig ind i den natlige Himmel. Efter fjerde Lag kommer Melding fra Fronten: ‚Indstil Skydning!' ‚Opgaven løst!' Tidligt om Morgenen bragte vore Flyvemaskiner de første Luftfotografier: Et Granathul ved Siden af det andet, midt i og udenom Resterne af det sammenskudte Batteri.

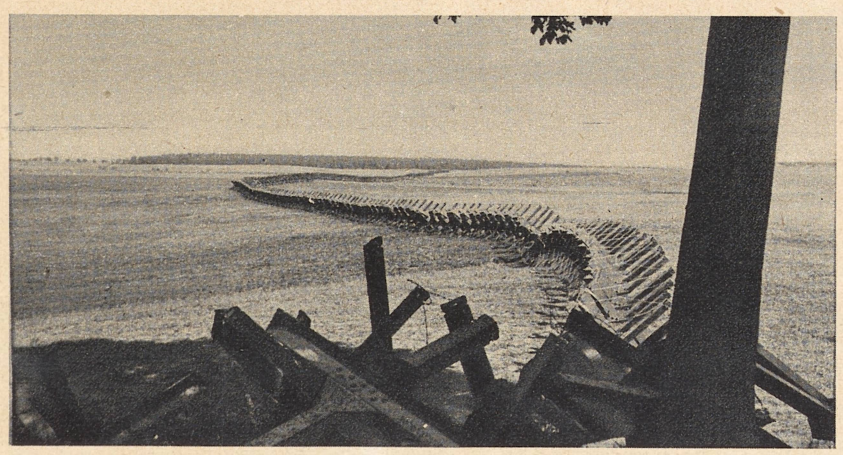

Udregnet af Matematikere, indtil de sidste Kurver og Vinkler :

Hovedkampliniens Tankbarrikader

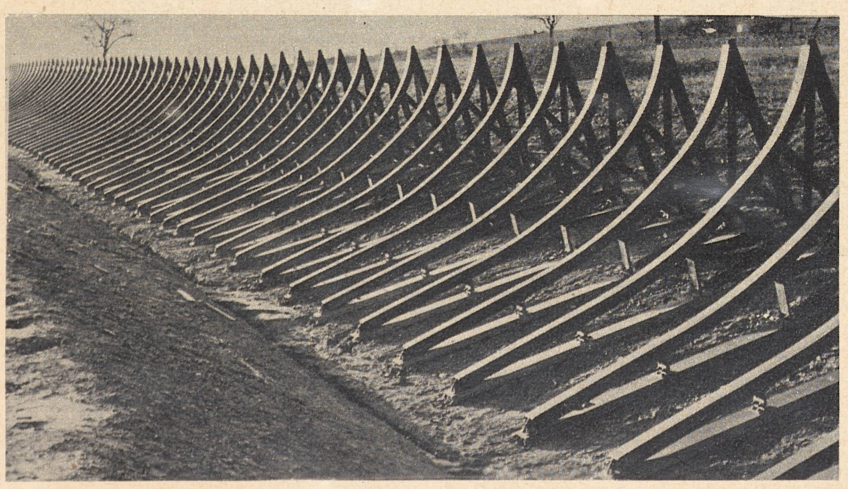
I endeløse Rækker og systematisk inddelt efter Terrænets Karakter blandet mellem hinanden ligger Tankbarrikader, Betonpukler, Hindringskurver, Grave og Ryttere mellem Forfeltet og Hovedkampliniens Fæstningszone. De danner et bredt Bælte uovervindeligt for de fjendtlige Panserangreb.

Hovedkamplinien

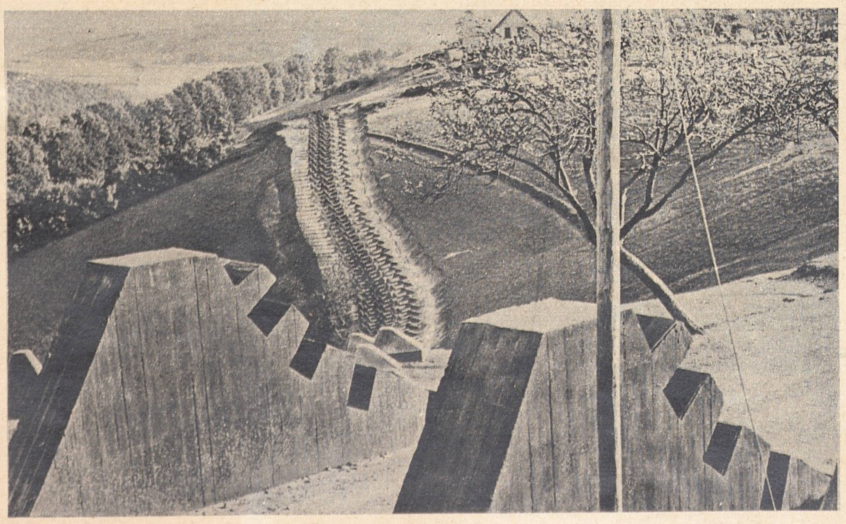
Rytterne . . . .

kan ikke betvinges af store Panservogne. De staar ikke fast i Jorden men ruller med og bliver altid staaende paa to af deres fire Ben

Kurverne . . . . . .

er en tilstrækkelig stor Hindring for smaa Panservogne der ved et Forsøg paa at køre over dem maa prisgive deres Underside Panserafværgelses-Kanonernes Kugler

Vej-Barrikader . . . .

bliver lukket til ved Fjendens Angreb med paratliggende Tværbjælker

Afspærring vet Betonpukler . . . .

Et fast Bælte af store og smaa betonstøbte Pukler ligger altid i Bunkernes Skydefelt; de beskyder de strandede fjendtlige Panservogne

Fortsættelse paa Side 17

Saadan forløb Lynaktionen til Danmark og Norge, som kom den britiske Overrumpling i Forkøbet
Allerede længe før den 9. April havde engelske Fragtskibe bragt Krigsmateriale til norske Havne. Saa lagde England Miner i de norske Højhedsfarvande, og den 9. April var allerede engelske Troppetransporter beskyttet af Flaaden undervejs til Norge. Da tordnede pludselig tyske Kampmaskiner over Norges Flyvepladser, og tyske Krigsskibe viste sig i Indløbet til Havnene ved Oslo, Bergen og Narvik. Efter disse fulgte Transportskibe. Lynagtig besattes Landets vigtigste Punkter af tyske Tropper. Samtidig overtog de tyske Tropper ogsaa i Danmark Beskyttelsen imod de engelske Invasionsforsøg. Kortet viser, hvor langt Besætningen var skredet frem i Løbet af de første Dage efter den 9. April

Den sidste Appel før det gaar løs
En tysk Landgangs-Afdelings Officerer og Mandskab bliver nøjagtig instrueret om deres Opgaver før Afmarchen. Spændt hænger deres Øjne ved Officerernes Læber

De drejede sig kun om få Timer

Nu er de tyske Flyvere der ogsaa

Den 9. April i det første Morgengry viste det tyske Luftvaabens Afdelinger sig over Norges Land. De virkede med som Observere, ved Transport af Materiale og hvor man traf paa Modstand, ogsaa med deres Vaaben

Ogsaa til Danmark

kom Tropperne per Transportskibe og opererede med de Tropper, der kom sydfra. Marchfærdig venter de paa at gaa i Land

Marine-Stødtropperne i Spidsen!

Marine-Stødtropperne med deres blaa Uniformer er de første, som er gaaet i Land for at indlede den planmæssige Besætning

Den 9. April Klokken 3,30 om Natten venter Legationsraad von Neuhaus i den tyske Gesandts Arbejdsværelse paa Gesandten Dr. Bräuer. Han betræder Værelset med de Anvisninger, som en Extra-Kurer har medbragt fra Berlin

Klokken 5 om Morgenen begiver den tyske Gesandt sig som det tyske Riges Fuldmægtig paa Grund af disse Anvisninger til det norske Udenrigsministerium for at overbringe dette den tyske Regerings Memorandum

Efter at de første tyske Flyvemaskiner Kl. 10 havde vist sig over Oslo og var landet, indtræffer omtrent Kl. 2 om Eftermiddagen de første tyske Tropper foran det tyske Gesandtskab og opstiller Poster

Den nye tyske Militærfuldmægtig for Norge, General von Falkenhorst, drøfter med den tyske Gesandt og Fuldmægtig for det tyske Rige de Forholdsregler, som maa træffes til Norges Beskyttelse

Kl. 3 om Efterm. marcherer Hovedmassen af de tyske Tropper ind i Oslo. Samtidig hermed besættes andre norske Byer, som Bergen, Trondheim og Kristiansand. Fra Byerne af trænger de tyske Soldater systematisk længere ind i Landet

Den 9. April i OSLO

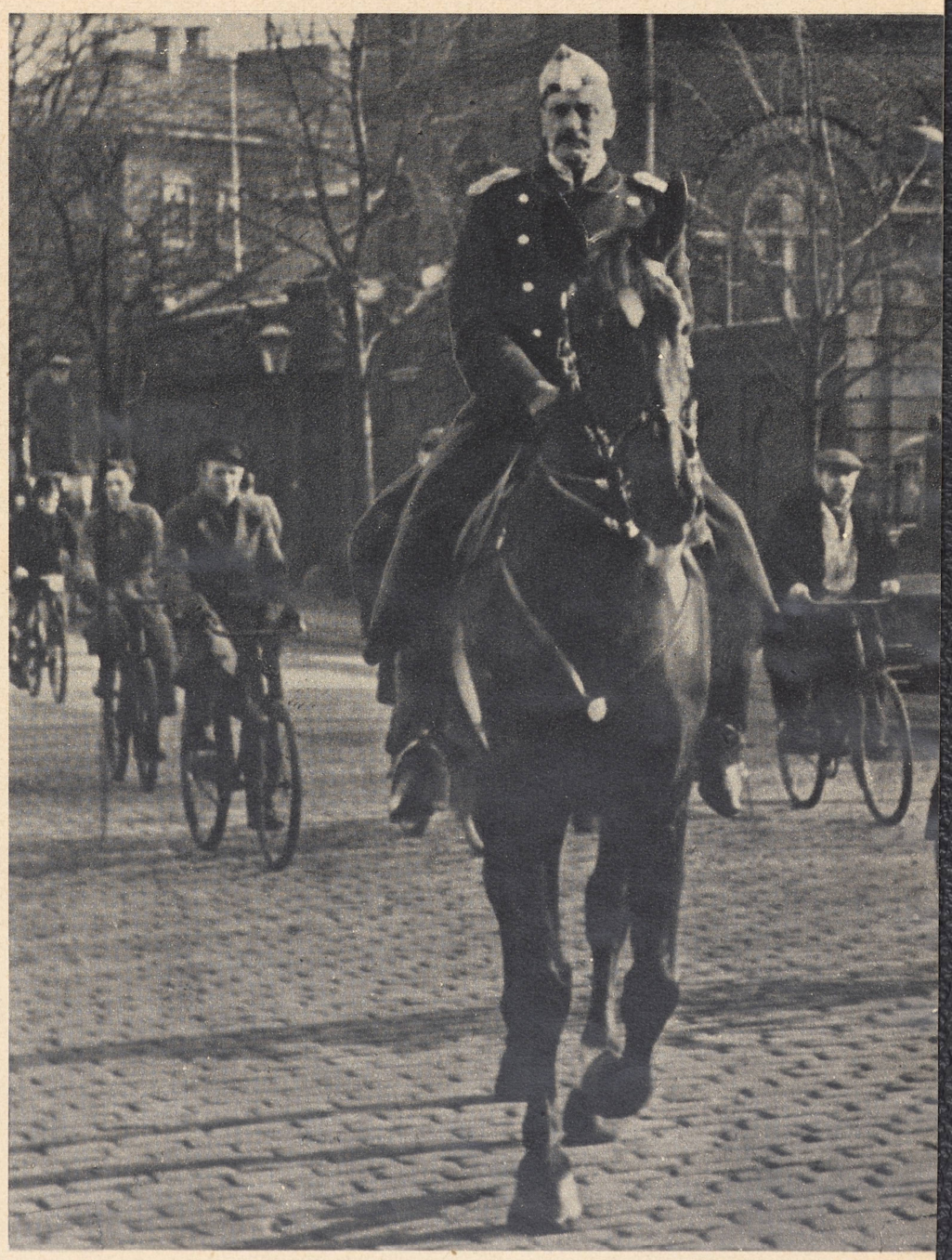
Efter at den tyske Værnemagt den 10. April har overtaget Norges Beskyttelse imod Vestmagternes Angrebshensigter, hersker der i Norges Hovedstad fuldstændig Ro. Livet gaar her sin sædvanlige Gang, og i Parkene nyder Befolkningen den første Foraarssols Straaler

Paa Overfarten
Bjergjægere paa Vej til Norge, instrueres om Bord paa et tysk Krigsskib om Anvendelsen af Svømmevesten

Fremad til Maalet!
En Stuka-Maskine paa Vej til Hamar

Fotograferet om Morgenen den 12. April
Kong Christian af Danmark paa sit sædvanlige Morgenridt i Københavns Gader

I Begivenhedernes Brændpunkt
En lille Scene fra en motoriseret Afdelings Hvil.. Et Bevis for den gode Forstaaelse, som hersker mellem de tyske Tropper og den danske Befolkning

I KØBENHAVN

Lidt om Krigen

*Militærpolitiske Betragtninger af Oberst ****

Tyskland og England i Kamp om Nordsøen

Da Bismarck paabegyndte Omdannelsen af Mellemeuropa og derved flyttede den prøjsiske Magts Tyngdepunkt fra den baltiske Kyst frem til Nordsøen, maatte han bringe Spørgsmaalet om Danmarks Magt ved denne Kyst til en Løsning. Bag Danmark stod England. Prøjsen ejede dengang en ubetydelig Orlogsflaade, som langtfra kunde maale sig med den danske. I den slesvig-holstenske Krig var det hovedsagelig til Søs at den østrigske Hjælp var af Betydning for Prøjsen. Men den kunde først efter Forløbet af fire Krigsmaaneder, efter en lang Sejlads rundt om Vesteuropa, gøre sig bemærket ved den tyske Kyst. Og Hjælpen var desuden ikke tilstrækkelig. Danskerne var det tyske Forbunds forenede Søstridskræfter overlegne; derfor varede Krigen med Danmark i 1864 ogsaa længere end et halvt Aar.

Ogsaa i Krigen 1870/71 var Prøjsen til Søs endnu meget svagt. Dets Generalstab maatte træffe Forholdsregler mod den Mulighed, at franske Stridskræfter landede paa den tyske Nordsøkyst. Først henimod Slutningen af det 19. Aarhundrede blev Tyskland den førende Sømagt i det baltiske Hav, hvor det da var stærkere end baade Ruslands og Danmarks Flaader. Et væsentligt Bidrag dertil ydede den i 1895 færdigbyggede Kaiser Wilhelm-Kanal, som muliggjorde en hurtig Forbindelse mellem Østersøen og Nordsøen uden at den tyske Orlogsflaade behøvede at sejle rundt om Halvøen Jylland og dermed i danske Farvande. Da det kejserlige Tyskland saaledes for et halvt Aarhundrede siden besluttede sig til at skabe en Orlogsflaade svarende til sin Magt og Styrke, begyndte England Kampen om Nordsøen. Til Trods for den forholdsvis stærke tyske Flaade lykkedes det England i Verdenskrigen at beherske Nordsøen, takket være sin store Overlegenhed.

I de følgende 22 Fredsaar fortsatte England sin Politik under Verdenskrigen med andre Midler end de militære, idet det nu først rigtig var kommen til den Overbevisning, at det var blevet en uindtagelig Ø, som naturnødvendig maatte beherske alle Have og især Nordsøen. Det for England gunstige talmæssige Forhold mellem de to Flaadestyrker — hvad der ved Udregning let kunde bevises — styrkede kun hver Englænder i hans Overbevisning om, at Nordsøen er en engelsk Besiddelse, hvor han kan skalte og valte efter Forgodtbefindende som „i sit eget Hus“

Men Resultaterne af Krigsførelsen til Søs i det første Afsnit af den anden tyske Krig mod England viser i Virkeligheden et helt andet Billede. I den talmæssigt set underlegne tyske Marine forbinder der sig en Kampaand og en Kampglæde med en i Verdenskrigen paa alle Fronter ukendt aktiv og uskematisk Søkrigsførelse, saaledes som den kun kan fødes af Styrken i en Idé, der bærer Fremtiden i sit Skød. Nordsøen er ikke mere noget engelsk Reservat. Den engelske Flaade er fra Monopolbesidder blevet til Medkonkurrent paa et Hav, som England havde vænnet sig til at betragte som sit Livsrum. Men i dette er Tyskland det aktive Element. Det herskevante England er trængt over i Defensiven, hvor Modstanderen foreskriver det Loven for Handling. De sidste Begivenheder i Norge viser, at den vældige engelske Flaademagt (endog forstærket med betydelige Enheder af den franske Flaade) ikke er i Stand til at krydse Modstanderens Planer, at afskære hans Forbindelseslinier, endsige tilrive sig Ledelsen af den samlede Krig til Lands og til Søs i Skandinavien til Trods for sin numeriske Overlegenhed. Tværtimod. Den Svage var i Stand til i sidste Minut, saa at sige lige for Næsen af de forenede allierede Flaader, at forpurre Englands store strategiske og operative Planer, nemlig ved Besættelsen af Norge og Danmark at sikre sig Herredømmet over Tysklands nordlige Fløj samt Blokadens fulde Effektivitet, saa at de tyske Tropper kom til at overtage Beskyttelsen af Danmarks og Norges Neutralitet.

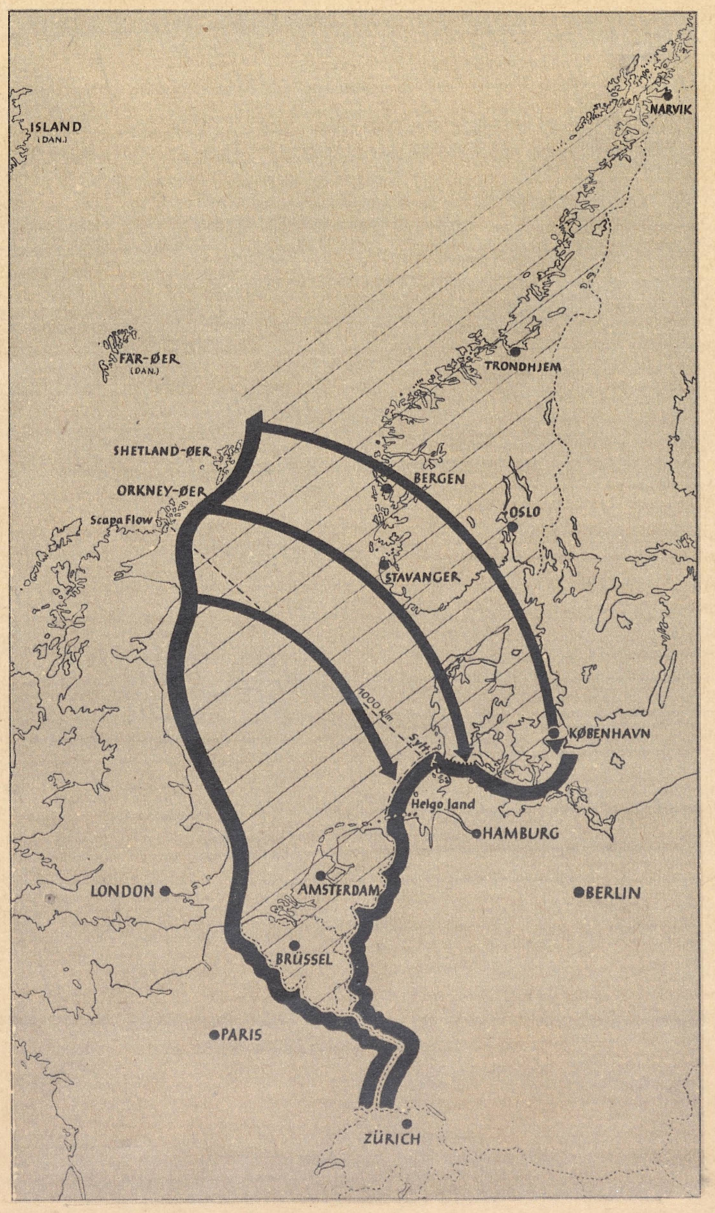
Norge, den tyske Marines Bedrift

Den engelske Plan om at gøre Norge til Basis for den allierede Krigsførelse blev lynsnart besvaret med en i sin strategiske og taktiske Konception ligefrem forbløffende Sikring af den tyske nordlige Fløj. Hele Englands og Frankrigs samlede Magt truede Tyskland i Flanken, ja selv i Ryggen. Og dog lykkedes det tyske Sikringsforetagende paa en Nat.

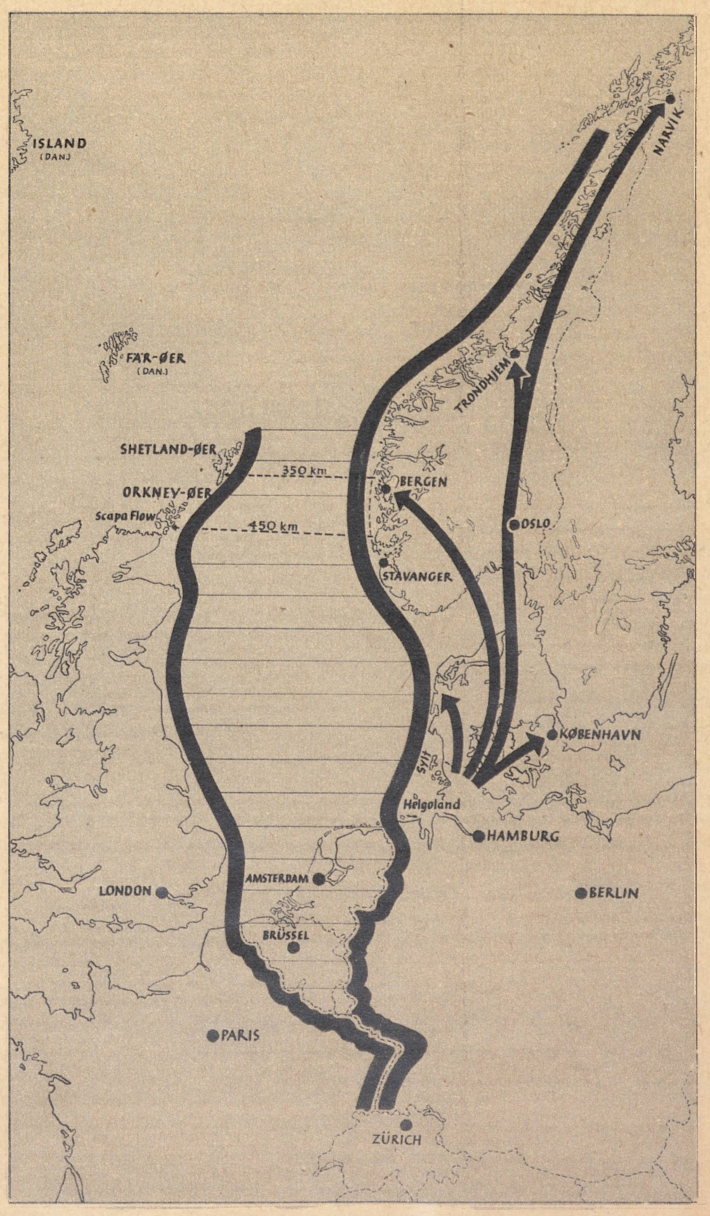
Fronterne i Dag

De Tab, som fulgte med, lader sig i Betragtning af den vældige Forskydning af Styrkerne meget vel sammenligne

(Forts. paa Side 28)

Fronterne og Ingenmandslandet (ekraveret) før den 9. April og den engelske Plan (Pile)

De nuværende Fronter

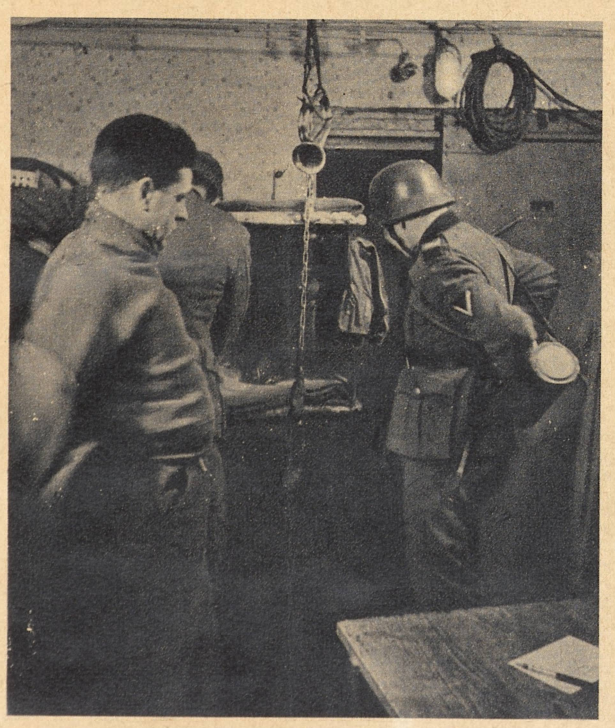
Fortsættelse fra Side 11

Hovedkampfeltet

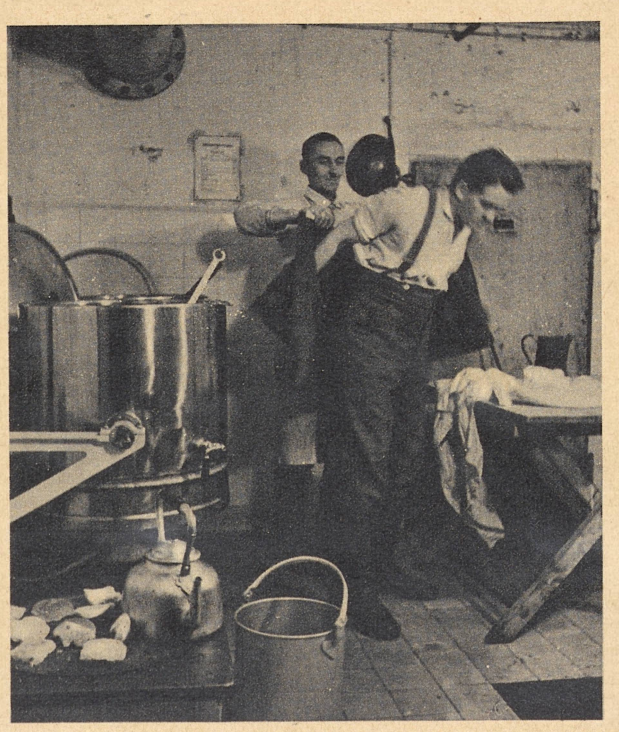
ALARM I BUNKEREN

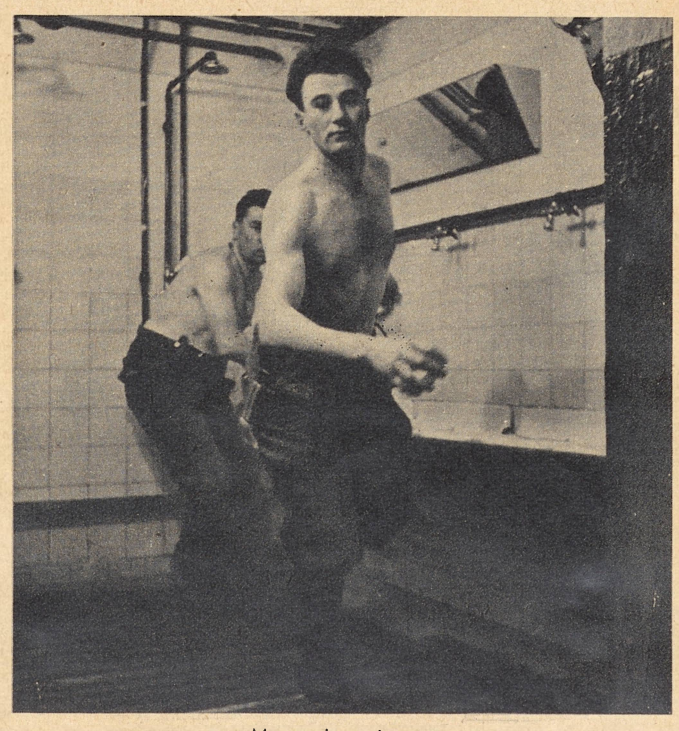
Besætningen af den store flere etagers Bunker ved Vestvolden har hver Morgen begyndt Dagen med Appel og Geværrensning. Et Hornsignal jager dem ud af deres vante Arbejde: Alarm!

Kl. 8,50 I Mandskabsrummene griber Soldaterne straks til Staalhjelm og Gasmaske . . . .

. . . Køkkenpersonalet omskifter de vide Jakker med Vaabentrøjen . . .

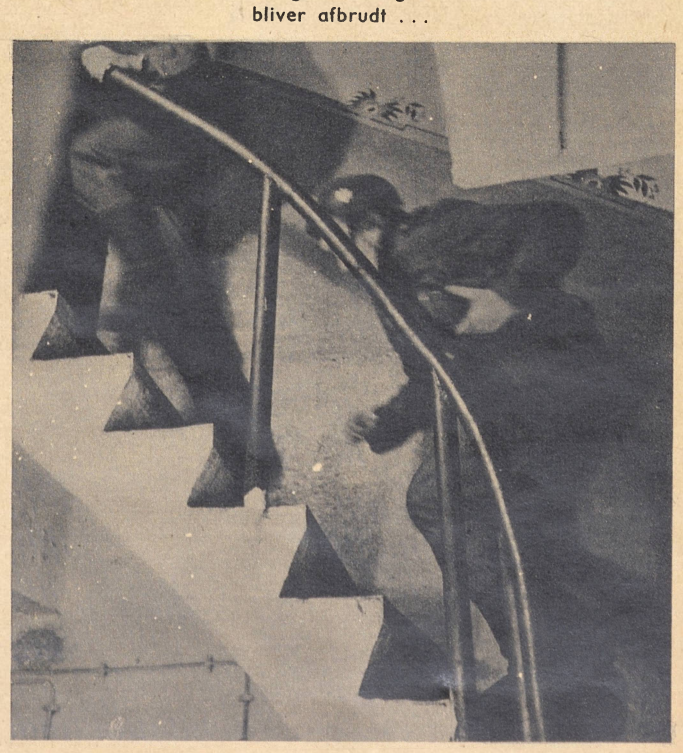
Morgenbrusningen bliver afbrudt . . .

. . . I Sygestuen bliver Sygebaarer og Forbindsager gjort klar . . .

Allerede er de første færdige . . . . . .

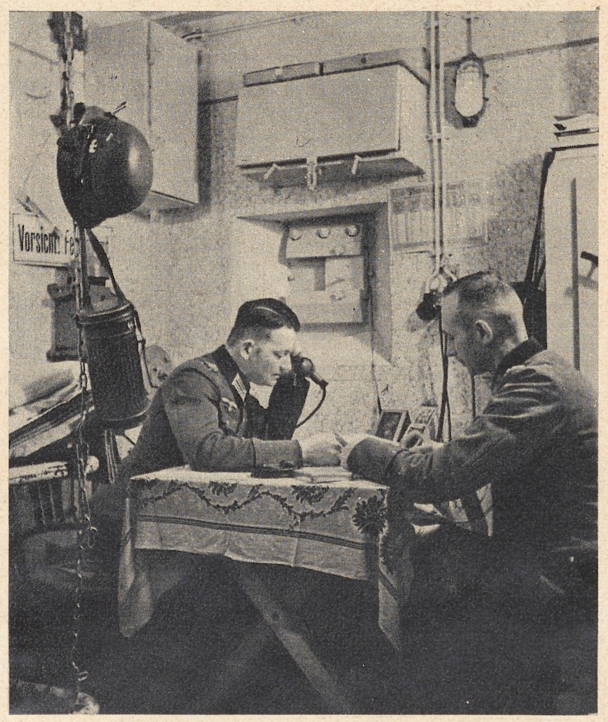
. . . . og styrter op ad Jerntrappen til Kamptaarnene

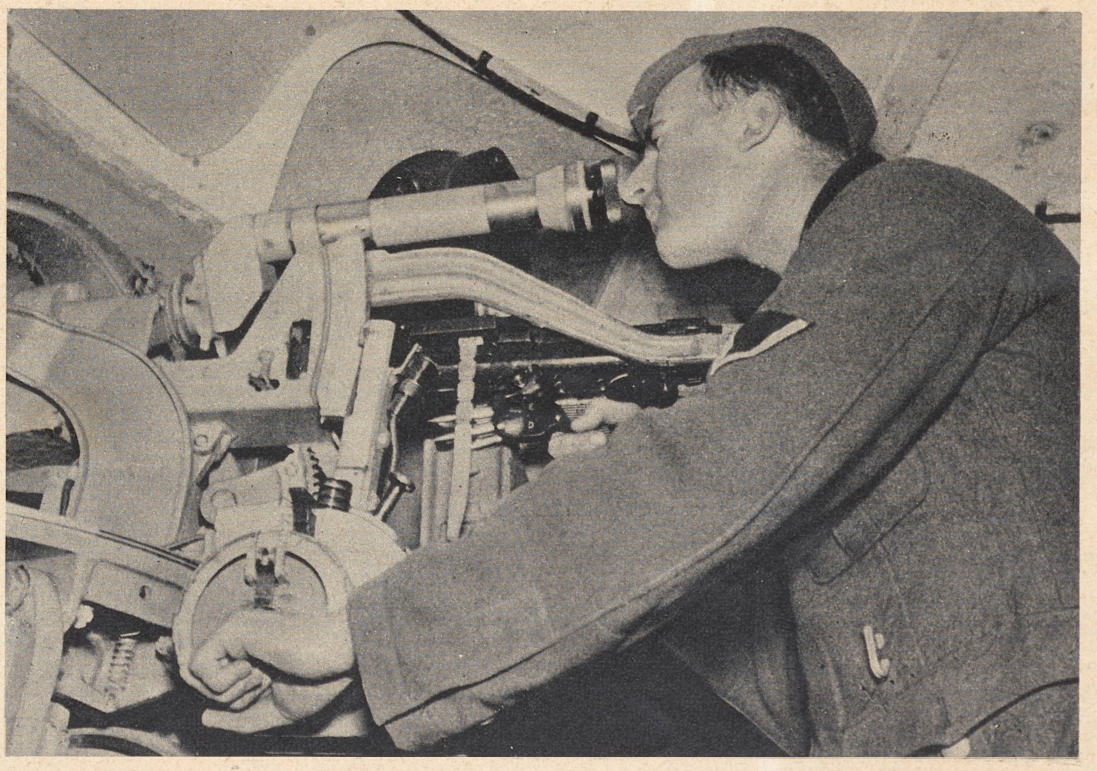
De svære Jerndøre ud til Gangene bliver laaset . . . .

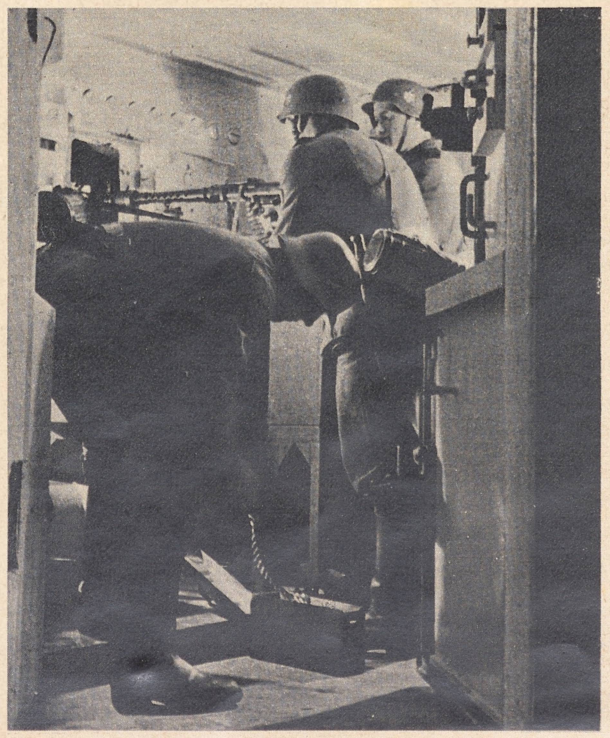
Kl. 8.55 Fem Minutter er gaaet siden Alarmen. Mandskabrummene er tomme, og hver Mand er paa sin Post. Kamptaarnets Betjening klatrer op ad Jernstigen . . . .

I Kommandostedet sidder Bunkerofficererne ved Telefonen . . . .

Ved det svære M-G indstiller Skytten den komplicerede Maaleindretning . . . .

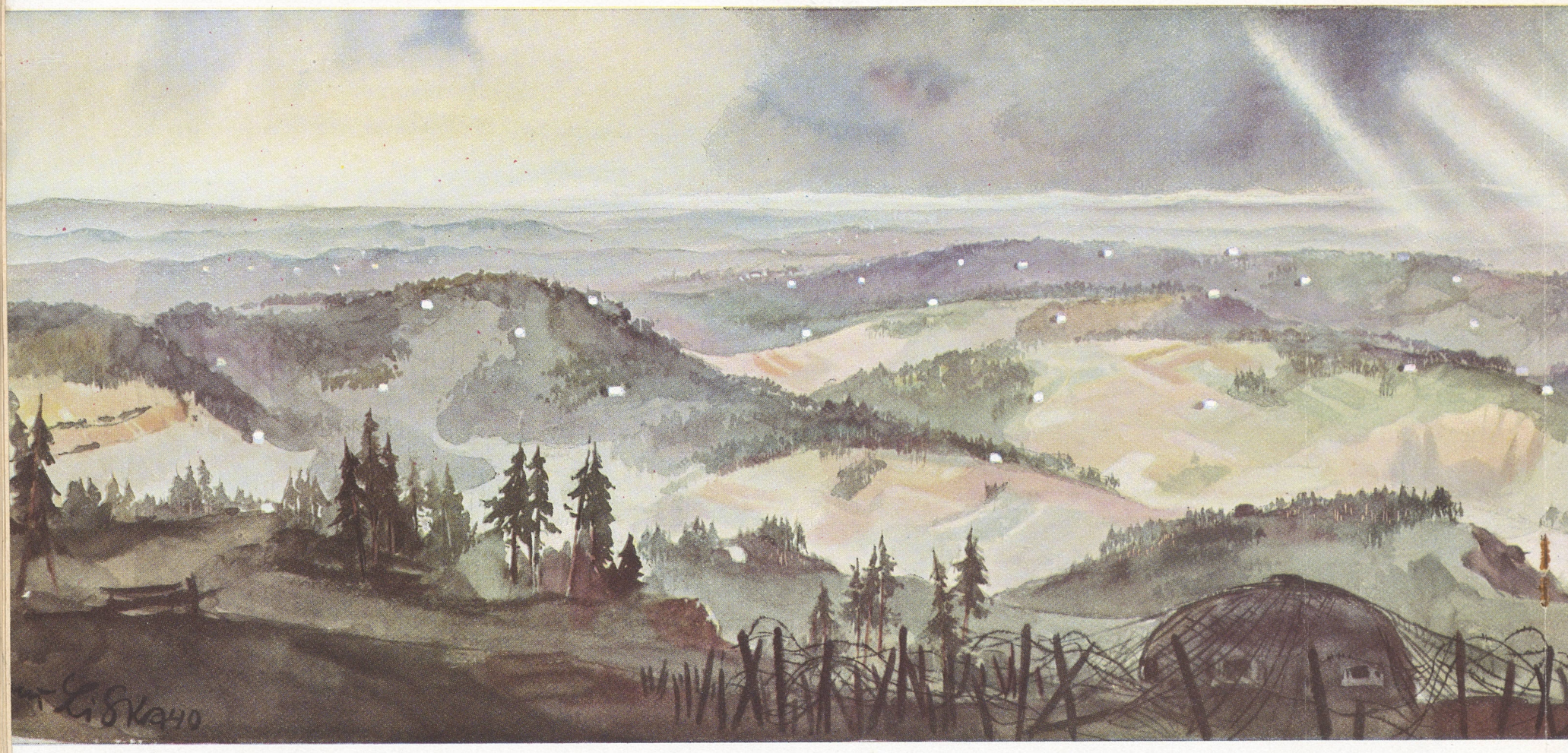
MG-Mandskabet gjør deres Vaaben klar til Skydning.

Kl. 8.56 Bunkeren er klar til Kamp. Maskingeværer og Kanonløb er kørt frem, og Ammunitionen ligger parat. Gennem Skydehullerne spejder lagttagerne mod Fjenden

Den tyske Frontsoldats Kaserne: Storbunkeren

Vestfrontens Bunkeranlæg strækker sig flere Etager ned i Jorden. Svære Jernstøtter er forankret i Fundamenterne, og de mange Meter tykke Betonmure er forstærket med Jernnet. Kun Pansertaarnene kan ses udefra. Panserkuplerne rager op af Jorden og Maskingeværer og Kanonløb er gennem smaa Skydehuller, der kan lukkes til, rettet mod Fjenden. Ammunitionen bliver hejset op med Elevator, den opstables i et Rum, som ligger under Kampstillingen. En Etage dybere ligger Arbejdsrummene, Kantinen og Opholdsrum med Bibliotek og Radio. „Kommandostedet" ligger midt i Bunkeren. Telefoncentralen ved Siden af forbinder stadigt mellem „Kommandostedet", Nabobunkerne og Regimentsstaben. I den nederste Etage ligger Soverummene, Vaske-og Bruseindretningerne, Sygestuen, Køkkenerne og Lagrene med Besætningens Forplejning. Storbunkerne har egne Kraft-Anlæg, Strøm og Lys, disse gør dem uafhængige af Omverdenen. Et Ventilations-Anlæg pumper uafbrudt frisk Luft ned i alle Rum. Gastætte Filtre sørger for, at ingen Giftgas kan trænge ind. De forskellige Bunkere er underjordisk forbundne med hinanden, elektriske Vogne færdes paa Skinnerne mellem dem. Forbindingstunnellerne kan spærres med Jernvægge

25000 Bunkere beskytter Tyskklands Vestgraense!

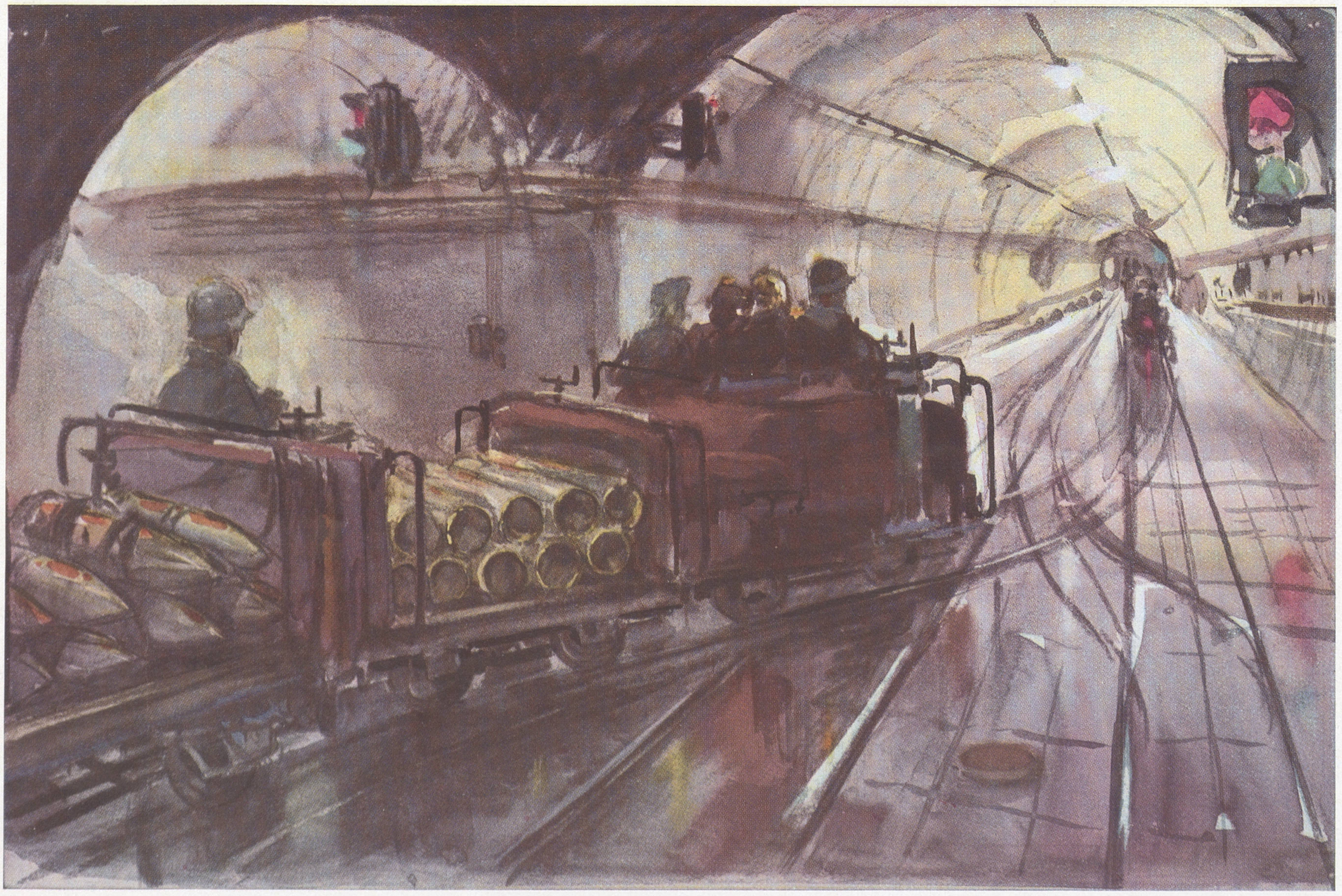
I Modsætning til den franske Maginotlinie, som med sine store Befæstninger er lettere saarbar, er Vestvoldens Hovedkampfelt et tæt og vidtstrakt System af utallige enkelte Panseranlæg. I raffineret Tilpasning til Omgivelserne og de taktiske Nødvendigheder findes store og smaa Panseranlæg blandet mellem hinanden. Bunkere til fem Mand spærrer Veje og Kløfter, Artilleribunkere til tyve og tredive Mand behersker Strækninger, hvor Panservogne

I Skjul af Græs og Buske: En Maskingevær-Bunker

Tusinde af saadanne Anlæg er der indrettet langs Landeveje, i Landsbyer og langs med Floderne. De ser ud som Stalde, Lysthuse, Møjbunker og ubetydelige Jordforhøjninger. Først i et Par Skridts Afstand ser man ubetydelige Betonmure og de pansrede Skydehuller

kan færdes. Imellem disse Bunkere ligger Storbunkerne. Disse har sjældent mere end 100 Mands Besætning. I et saadant System kan der ikke opstaa Gennembrudssteder. Det hele Afværgeterræn holdes, selv om flere Anlæg skulde falde væk, under Afværgeild fra Bunkere ved Siden af og bagved, med deres forskellige, mangefold opbyggede Skyts. Landskabet er uforandret trods Vestvolden. Landbrug og Skovdrift blev ikke forstyrret. Mellem Panseranlæggene pløjer, saar og høster Bonden. Omkostningerne ved Bygning og Vedligeholdelse af Vestvolden i Krig og Fred er langt mindre, end de Beløb den teknisk overkomplicerede og taktisk forældede Maginotlinie kræver

Ammunitionstransporter 30 m under Jorden

Dybt nede i Jorden, sprængt ind i Klipperne eller under et tykt Betonlag ligger Magasinerne med Kanondele og Ammunition. Skudsikre Tunneler fører herfra til Artilleribunkerne. Elektrisk drevne Sporvogne bliver læsset her og bringer deres Læs i god Behold til Kanonerne. De til Grupper sammenfattede Panseranlæg er forbundet med hinanden paa samme Maade

Da Hesten endnu var saa lille som en Hund...

. . . og Farver, de er 30 Millioner Aar gamle

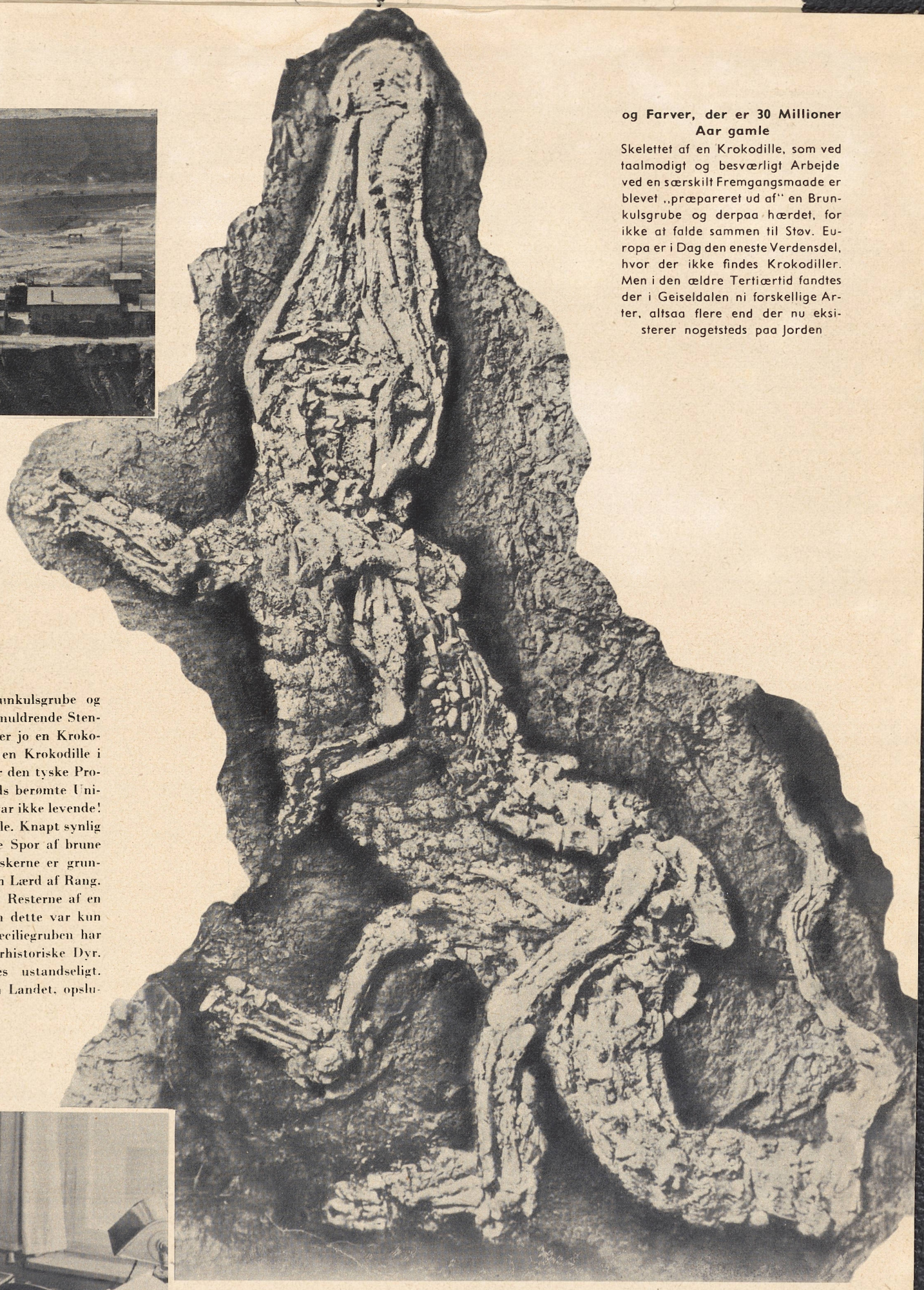
En Hverdagstragødie i en tropisk Geiseldal . . . .

En Krokodille bider en vild Hest, Tapirer og Vildsvin flygter. Den lille kun omtrent 4—8 cm store Halvabe, hvis Stammefrender endnu findes paa Madagaskar, iagttager fra sit Palmeblad ængsteligt den ulige Tvekamp. For oven: Nogle Biller, som man fandt i Brunkul i Geiseldal, hvis Vinger endnu efter 30 Millioners Aar Forløb spiller i alle Regnbuens Farver

. . . Geiseldalens Tropeverden — i vore Dage

I denne mægtige, 30 Meter dybe Brunkulsaflejring fandt man Rester af Mellemtysklands fordums tropiske Dyre- og Planteverden, som for 30 Millioner Aar siden sank ned i Dyndet. Ind i dette Dynd strømmede der kalkholdigt Vand, hvorfor disse præhistoriske Overleveringer ikke — som det ellers vilde have været Tilfældet i Brunkulslag — er gaaet tabt, men er blevet vedligeholdt paa en enestaaende Vis

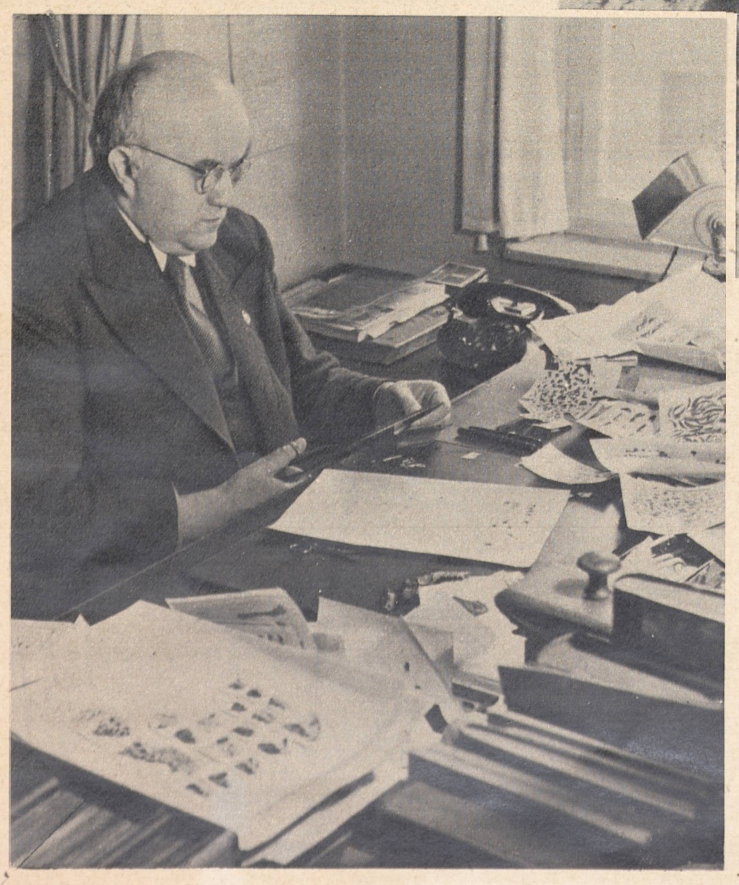

og Farver, der er 30 Millioner Aar gamle

Skelettet af en Krokodille, som ved taalmodigt og besværligt Arbejde ved en særskilt Fremgangsmaade er blevet „præpareret ud af" en Brunkulsgrube og derpaa hærdet, for ikke at falde sammen til Støv. Europa er i Dag den eneste Verdensdel, hvor der ikke findes Krokodiller. Men i den ældre Tertiærtid fandtes der i Geiseldalen ni forskellige Arter, altsaa flere end der nu eksisterer nogetsteds paa Jorden

En Mand stamper gennem en Brunkulsgrube og betragter opmærksomt de brune, smuldrende Stenmasser. Pludselig raaber han: „Her ligger jo en Krokodille!" Manden, der pludselig opdagede en Krokodille i den tyske Geiseldals Brunkulsgruber, var den tyske Professor Weigelt fra Halle, Mellemtysklands berømte Universitetsby. Ganske vist — Krokodillen var ikke levende! Det var heller ikke nogen rigtig Krokodille. Knapt synlig for en Lægmands Øjne ragede der nogle Spor af brune Knogler ud af det smuldrende Kul. Tyskerne er grundige, og den tyske Professor Weigelt er en Lærd af Rang. Et Kvarterstid efter tryllede han endnu Resterne af en Skildpadde frem af det brune Kul. Men dette var kun Indledningen til langt større Fund. I Ceciliegruben har man opdaget en Kæmpegrav fuld af forhistoriske Dyr.

Brunkulsbjergværksdriften fortsættes ustandseligt. Overfladebrydningen gnaver sig gennem Landet, opslu-

Manden, der fandt den 30 Millioner Aar gamle Krokodille:

Professor Dr. Johannes Weigelt, gennem hvis systematiske Udgravninger og særlige Konserveringsmetoder Plante- og Dyreverdenen fra Brunkulstiden er genopstaaet

ger Landsbyer og Skove. Kullet kan heller ikke vente paa Videnskaben. I en ny Grube indfinder der sig da ogsaa meget snart en Ekspedition af Videnskabsmænd: Palæontologer, Geologer, Zoologer, Botanikere, Assistenter og Studenter. Det gælder om at fastholde Sporene af forhistorisk Liv, om at vinde et Indblik i en Tidsalder, der er saa godt som ukendt. Og her maa der arbejdes hurtigt for at forhindre, at Brydningen ødelægger Fortidens Kirkegaard.

Der maatte ogsaa præsteres noget nyt i denne Henseende, nye Metoder og Præpareringer maatte udklækkes. De forefundne Dyreknogler var nemlig bløde og skøre, og naar de ved Brydningen af Kullet blev udsat for Luft og Sollys, tørrede de meget hurtigt og sank sammen til Støv ved den ringeste Rystelse. Man gennemvædede da Knoglerne med Lak, fjernede omhyggeligt det øvre Kullag og hældte dem derpaa over med hedt Parafin. Derpaa blev Blokken vendt og Kullet fjernet ogsaa fra Undersiden.

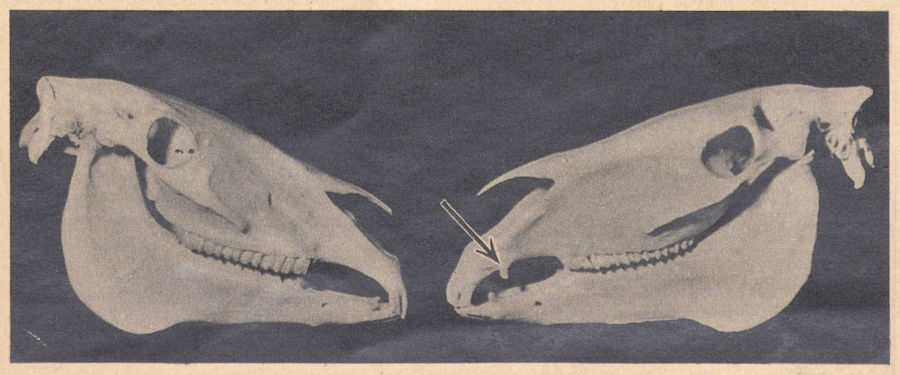
Lønnen for dette Arbejde var saa et Eventyrige fra en Tid, der ligger 30 Millioner Aar tilbage. Der fandtes grønne Blade af Palmer og andre tropiske Vækster og Billevinger, der skinnede i alle Farver. I 30 Millioner Aar var de blevet bevaret friske og naturtro i deres Kulleje. Derudover fandtes Fiskeskeletter, Rester af Frøer, Flagermus, Firben, Slanger, Salamandere og bitte smaa Halvaber. Over 7000 Dyrefund

En Hest i Vestelommeformat

Skelettet af en Palæohippidos — efter Professor Weigelts Mening Urhesten — der ligeledes blev fundet i Geiseldalens Brunkulslag. Den var højst 70 cm lang og havde tre hovagtige Tæer paa Bagbenet og fire paa Forbenet, var altsaa hverken et Hovdyr eller en Hurtigløber, som dens nutidige Slægtning

Da Hesten endnu ikke var Husdyr

Paafaldende ved Urhestens Kranie er den næsten rovdyragtige Hjørnetand, der utvivlsomt brugtes som Vaaben (se Billedet til foroven venstre). Denne findes endnu en Gang imellem, omend i afsvækket Form, i Nutidens Hest, særlig hos Hingsten, men en sjælden Gang ogsaa hos Hoppen

Til højre:

Der ligger 30 Millioner Aar imellem dem...

. . . men havde der eksisteret Mennesker i Geiseldaltiden, vilde Urhesten ikke have naaet dem højere end til lidt op over Knæerne

fra Geiseldalen kan i Dag ses i Halle i Museet for Jordhistorie i Mellemtyskland.

Det enestaaende ved disse Fund bestaar deri, at det, omend der overalt i Verden gives Brunkulslag, dog ikke er bekendt, at der andetsteds er blevet gjort betydelige Opdagelser med Hensyn til Levevæsener fra hin Tid. Dette kunde heller ikke ventes, thi en Brunkulsaflejring indeholder torveagtige Planterester. Hunussyren, der udvikler sig i Moser, har den Egenskab, at den blødgør Knogler og saaledes ødelægger dem.

Anderledes ligger Forholdene i Brunkulsgruberne i den Dal, gennem hvilken Geisel — en lille Biflod til Saale — flyder. Her var der trængt kalkholdigt Vand ind, som i Lighed med en Lud ophævede Syrernes ødelæggende Virkning. Allerede nogle Aar tilbage havde man her fra Tid til anden opdaget Rester af Fortidens Dyr.

I hin fjerne Tid, hvorfra Fundene stammer, saa Verden endnu noget anderledes ud end nutildags. Dengang eksisterede der endnu ikke nogen Mennesker, men der maa have været „Broer" til hine fjerne Verdensdele,

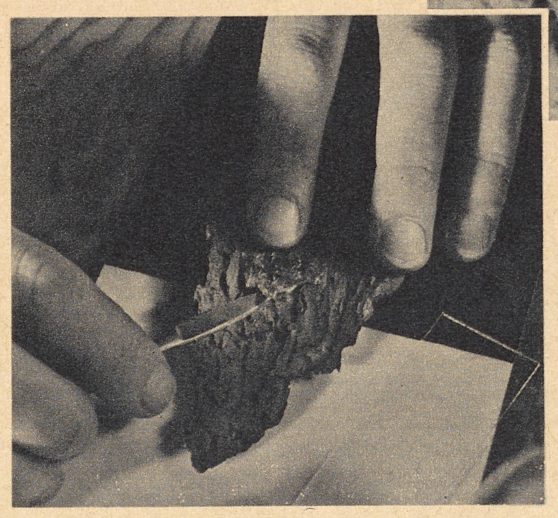

Ukendte Bakterier, der er 30 Millioner Aar gamle

Paa Huden af en Frø blev der ved Hjælp af Lakfilmsmetoden og Mikroskopet opdaget bitte smaa stavformede Vækster: det var Bakterier, en ukendt Verden for sig

hvor der nu findes Efterkommere af Dyr, som engang har levet i Geiseldalens Sump- og Steppevildnis. Kondoren, som for 30 Millioner Aar siden endnu fløj over Mellemtyskland, Tapiren, der er en Efterkommer af den i Geiseldalen fundne Tykhud, Lophiodon, træffes nu i Sydamerika, Pungdyret i Australien, Halvaberne paa Madagaskar. En lille bitte, 8 cm høj, Halvabe, Cecilio-Lemuren, som blev udgravet i Geiseldalen, danner det længe savnede Led mellem Aber og Insektædere, og den er Stamfaderen til den Slægt, af hvilken Mennesket fremgik efter et uendelig stort Tidsrum. Ogsaa Urhesten blev opdaget i Geiseldalen. Den var omkring 70 cm lang, altsaa næppe saa stor som en Dogge. — Hvordan saa det dengang ud i Mellemtyskland? Hvor i Dag flittige Bjergmænd bryder Kul i højst moderne Gruber, var der en yppig Vegetation af Palmer og Gummitræer, omgivet af Siv og Sumpe, og udenfor laa den udstrakte, tavse Græssteppe. Regnperioder skiftede regelmæssigt med tørre Perioder. Oversvømmelser med Vandmangel og brændende Solhede — som det er den Dag i Dag i de tropiske og subtropiske Regioner. Disse klimatiske Forhold maa ofte have ført til en Masseundergang i Dyreverdenen. Det er en saadan Katastrofe, som Efterverdenen har at takke for, at den har faaet Oplysning om hin Tid, da der endnu ikke eksisterede Mennesker, da der hverken var Alper, Pyrenæer eller Himalaya — en Tid, man først kun tilnærmelsesvis har kunnet danne sig en Forestilling om ved Hjælp af Fundene i Geiseldalen.

Knogler „drikker" Lak

Hvis man ikke hurtigt vilde konservere gamle Dyreknogler, vilde de snart smuldre bort. Forsigtigt fjerner man de vedhængende Kullag, hvorpaa de frigjorte Dele bliver overhældt med Lak, som trænger ind i det porøse Væv som Blæk i Trækpapir. Saaledes bliver Fundene hærdet og Lufttilgangen standset. Kullet, hvori Dyreskeletterne oprindeligt laa, bliver til Slut helt fjernet og erstattet med Parafin. For at konservere smaa Hvirveldyrskeletter stryger man Lakken over Kulunderlaget og efter Tørring bliver Lakovertrækket, der har Lighed med et Filmbaand, fjernet. De spinkle smaa Dele bliver saa siddende paa Hinden som et Aftræksbillede. Biller og Blade lægges i vandfyldte Glas, som lukkes lufttæt ved Afpropning

„Min Dame, i Aar er det höjeste Mode at ‚bære' Granit!"

Salven sad!
En engelsk Destroyer kunde ikke mere undslippe et tysk Krigsskib. Tyske Kanoner traf deres Maal

TYSKE SALVER TRAF DERES MAAL

En Kampepisode paa Vejen til Norge

Tilintetgørelsen begynder
I Løbet af ganske kort Tid staar hele Skibet i Brand og er indhyllet af tætte Røgskyer. Kun faa Minutter endnu, og der er ikke mere at se af Destroyeren end . . .

. . . en lille Skare Skibbrudne,
som klamrer sig til Vragstykkerne

Vi hjælper

De tyske Krigsskib stopper op, —
Vragstykkerne ligger nu langs med Krigsskibet. Efter et haardt Arbejde lykkes det at trække de frysende, fuldstændig udmattede Overlevende fra den engelske Destøyer, helt oversmurte med Olie, om Bord paa det tyske Krigsskib

(Forts. fra Side 16)

med de Tab, Tyskland maatte lide ved Likvidationen af Fronten mod Øst. Det heldige Udfald er en Bedrift af den tyske Marine. Hele Dristigheden hos Ledelsen og de tyske Sømænds Mod kan kun rigtigt erkendes af den, der holder sig Afstandene for Øje. Men saa indser man ogsaa, hvilken Betydning der bør tilskrives en saadan kampglad Marine for Udviklingen af den samlede strategiske Situation. Afstanden fra Narvik til Berlin er omtrent den samme som fra de Kapverdiske Øer til Berlin. Norge og Danmark tilsammen har et Areal omtrent saa stort som Tysklands. Den norske Kyst er en af de stejleste i Verden, og den har kun saa faa Udgangspunkter for en Besættelse, at man med Lethed kunde tælle dem paa Fingrene. Takket være den tyske Marine og det med Flaaden samarbejdende Luftvaaben skabtes der paa kortest mulige Tid en Flankesikring, som strækker sig langt ud over Nordsøen og Atlanterhavet.

Marinen maatte i første Linie trække det tungeste Læs. Den fortjener al Hæder. England er ikke mere Herre „i sit eget Hus." Nordsøen er blevet Ingenmandsland. Hovedkamplinierne gaar gennem dens Vande.

England en Del af det europæiske Fastland

Betydningen af den engelske Plan og Værdien af den tyske Modaktion gaar først rigtig op for en, naar man betragter Udviklingen af Krigsteknikken i de sidste 20 Aar. Foruden den vældige Præstation af de talmæssigt underlegne Søstridskræfter, som kun kan forklares ved den nye Aand, maa man ogsaa tænke paa Revolutioneringen af hele Krigsførelsen gennem Luftvaabenet. Den har fremkaldt Omvæltninger, som langt overgaar Jernbanernes Indflydelse paa Strategi og Taktik. Befæstninger og moderne Flaader er ikke mere af hovedsagelig defensiv Karakter. Fronternes Stivhed blev opløst. Den „overfløjne" Fæstningslinie beherskes af en ny Offensivaand ligesom de „svømmende Fæstninger", som man kaldte Flaaden for 25 Aar siden. Flaadebaserne er forblevet de samme. En større Flaade maa forsamle sig tættere i disse Farvande. Derfor danner den ogsaa et lettere Maal. Luftflaader tvinger de fjendtlige Søstridskræfter til af Respekt for sig at operere indenfor en vis Afstand. Flyvestøttepunkters Beliggenhed i Forhold til Modstanderens Flaadebaser faar en afgørende Betydning. Flyveren danner desuden Øjet i Søkrigsførelsen. Som Søens Husarer — ligesom U-baadene — tjener de paa en Gang til Beskyttelse for Flaaden og som Vejvisere for Angrebet. De overflyver Hovedkamplinien og Ingenmandslandet, de forlægger Krigen ud over Fronterne til Fjendens Flaadebaser og Støttepunkter.

Vestvoldens vældige Befæstningsanlæg bragte de Allierede paa den nærliggende Tanke at forlænge Fronten. Italien blokerer mod Syd, og Balkanlandene i Sydøst viser sig alt andet end krigslystne. Og her vilde den engelske Sømagt desuden vel næppe kunne komme til at gøre sig gældende. Kun Vejen mod Nord gav England en Chance. Marine og Luftvaaben er som beslægtede Elementer i dette Kampomraade de givne Bærere af et Flankeangreb. England maatte derfor træffe en Afgørelse. Vilde det opretholde den Fiktion, at det var en Ø, maatte det overlade Afgørelsen af Krigen til Franskmændene. Vilde det selv føre Krigen aktivt, kunde kun Besiddelsen af Skandinavien skabe den nødvendige Forudsætning derfor. Afstanden fra Bergen til Shetlandsøerne beløber sig til 350 km. Den er saa stor som Afstanden fra Berlin til Osnabrück . . . England selv har truffet den Afgørelse ikke mere at ville være nogen Ø.

Blokaden

Blokaden til Søs er en offensiv Operation. Flaaden belejrer den fjendlige Kyst. Jo mere den kan understøttes af sit eget Luftvaaben, jo stærkere og mere uigennemtrængelig er den Mur, den opfører foran Modstanderens Kyster; for effektivt at forhindre de tyske Skibe i at sejle fra Nordsøen ud i Atlanterhavet, maatte England som eneste Mulighed mellem Skotlands Nordkyst og Norges Vestkyst bygge en saadan Dæmning af Skibe og Miner, som uden Huller kunde rage saa højt op mod Himlen, at heller ikke det tyske Luftvaaben kunde overflyve den. Samtidig maatte der til Luftvaabenet oprettes Støttepunkter, som kunde sikre de britiske Flaadebaser i Flanken, og hvorfra det skulde være muligt at angribe de tyske Flyvere, naar de kom tilbage fra deres Togter over England.

Til Gennemførelse af Blokaden ønskede det britiske Luftvaaben Støttepunkter i Nærheden af den tyske Kyst. Ogsaa Beskyttelsen af Englands Hovedflaadebasis paa Orkneyøerne gjorde det nødvendigt at finde nye britiske Flyvestøttepunkter i Nærheden af Tyskland. Kun Oprettelsen af saadanne i Østholland, i det nordlige Danmark eller i Sydnorge kunde give den engelske Flaade større Bevægelsesfrihed i Nordsøen. Derved vilde ogsaa den Fordel blive udlignet, som Tyskland ejer i sin Kaiser-Wilhelm-Kanal. Samtidig kunde man paa den Maade afskære Tyskland fra alle skandinaviske Tilførsler og sikre den for England saa livsvigtige Import fra disse Lande. Af disse Overvejelser opstod den Plan, som begyndte med Krænkelsen af den norske Neutralitet ved Mineudlæggelsen i neutralt Højhedsomraade, som skulde slutte med Besættelsen af Norge og Danmark, men som den tyske Regerings lynsnare Modforholdsregler forpurrede.

Det nye Ingenmandsland

En yderligere Fremrykning af den britiske Blokade mod den tyske Kyst og Oprettelsen af engelske Flyve- og Marinestøttepunkter i Jylland og Sydnorge vilde have været af eminent strategisk-politisk Betydning. Efter den polske Fronts Likvidering og som Følge af Tysklands nære Venskab med de to andre Stormagter i Mellem- og Osteuropa gives der kun en eneste tysk Kampretning: Mod Vest, mod den britisk-franske Koalition. Denne Front begynder ved den svejtsiske Grænse. Indtil det sydlige Hjørne af Luxemburg ligger de fjendtlige Linier kun nogle hundrede Meter eller undertiden 1 à 2 km fra hinanden. Ved Luxemburg udvider Ingenmandslandet sig mellem de to Parter. Paa tysk Side gaar Forpostlinien langs med Hollands og Belgiens Grænse over Helgoland til Omraadet omkring Øen Sild. Fjenden har sine Forposter staaende fra Luxemburg langs Belgiens Vestgrænse og Englands Østkyst indtil Shetlandsøerne. Strategisk set ligger, respektivt laa i Ingenmandsland: Luxemburg, Belgien, Holland, Danmarks og Norge.

Ved den svejtsiske Grænse bestaar Ingenmandslandet af den 100 Meter brede Øvre Rhin og mellem Sild og Shetlandsøerne af den 800 km brede Nordsø. Ved den franske Front foregaar der Fægtninger mellem Rekognosceringstropperne paa begge Sider. I det britiske Ingenmandsland, i Nordsøen, kæmper et stærkt tysk Luftvaaben og en enestaaende aktiv tysk Krigsmarine. Her var Resultatet, at den britiske Flaade mere og mere trak sig tilbage fra Nordsøen og maatte komme til den Erkendelse, at dens Støttepunkter ved den britiske Østkyst kom i større og større Fare. Denne Situation tvang den engelske Ledelse til at forsøge at komme ud af Defensiven paa Nordfløjen. Støttet paa sin Overlegenhed til Søs planlagde denat fremskyde denne Fløj fra det nordlige Skotland og Shetlandsøerne mod Sydøst for paa den Maade at indeslutte den tyske Nordfløj. Den engelske Ledelse var klar over, at det ene og alene kunde ske ved at krænke Danmarks og Norges Neutralitet. Men britisk-franske Støttepunkter i Skandinavien vilde have betydet langt mere end en Stramning af Blokaden, under hvilket Slagord dette Foretagende blev forberedt. Den forlængede britisk-franske Arm vilde fra Skandinavien have haft den Mulighed at skabe Uro i hele den østlige Del af Mellemeuropa. Men selv en Begrænsning til den skandinaviske Sydvestkyst alene havde næppe betydet mindre end den britisk-franske Operationsbasis i Saloniki, som de Allierede, paa neutralt Omraade oprettede under Verdenskrigen. For at falde Tyskland i Ryggen valgte de vestlige Plutokratier dengang den Vej, Tyrkerne havde betraadt paa deres Togter ind i Donauomraadet og mod Wien. Det var Indkredsningen sydfra. Denne Gang skulde det blive en Indkredsning fra Nord, i Karl XII's eller Gustav Adolfs Spor.

Den forpurrede Indkredsning

Hvis den tyske Ledelse ikke vilde lade sig gøre skakmat paa den nordlige Operationsfløj, efter at det klart var bevist, at England ikke mere vilde respektere de skandinaviske Staters Neutralitet, kunde den ikke tillade en britisk-fransk Landgang og Magtudvidelse i Skandinavien. Tyskland maatte derfor selv rykke frem mod Vest og Nord ind i Ingenmandslandet mellem Sild og Shetlandsøerne, overtage Beskyttelsen af Danmark og Norge med egne Stridkræfter og paa den Maade umuliggøre det truende britisk-franske Indkredsningsforsøg.

Den mesterlige Gennemførelse af Besættelsen af Danmarks og den norske Kyst ved et glimrende Sammenspil mellem alle Vaaben og med de tyske Søstridskræfter som dem, der bar Hovedbyrden offervilligt og heltemodigt i denne Kamp, har forlænget den tyske Forpostlinie højt op mod Nord. Den tyske Fronts nordlige Fløj staar praktisk talt Nord for den norske Havn Bergen. Begge Parters Fløje har derved nærmet sig hinanden ganske betydeligt. For Tiden staar de kæmpende kun 350 til 450 km fra hinanden. I det nordlige Ingenmandsland findes der ikke noget Fastland mere. Det er det stolte Resultat af den tyske Marines Indsats. Men Heltebogen over dens Bedrift, hvormed Krigens andet Afsnit begynder, vil i hele sit Omfang vel først kunne skrives efter Fredsslutningen.

Revnen i Blokaden og denne med modsatte Fortegn

Efter den lynsnare Afværgelse af de Allieredes Angreb paa Skandinavien er der for Storbritannien opstaaet en fuldstændig ændret Situation i Nordsøen. Endnu ved Redaktionens Slutning er Operationerne ikke ført til Ende. Men det kan allerede nu fastslaas, at de Allieredes Plan om ved Indkredsning at føre Krigen frem til tysk Jord i Retning Prag—Wien og bringe Blokaden til dens fulde Virkning ved Afskæring af alle skandinaviske Leverancer, er forpurret. Den tyske Beskyttelse af Danmark og Norges Vestkyst uddybede yderligere Revnen i Blokaden.

Med deres Fremmarsch mod det neutrale Norden har de Allierede virkelig bragt den i vor sidste Beretning omtalte „Marchal Hunger" til Fremrykning. Men hans Marchretning er den omvendte af den forønskede. Smør og Bacon. Træ og Malm vil blive sjældne Ting, men ikke i Tyskland, derimod i England. Ingenmandslandet er blevent smallere, men Englands Flaade- og Flyvestøttepunkter har ikke fjernet sig en eneste Kilometer fra den tyske Værnemagts Kampomraade. Det er blevet bevist, at den forenede engelsk-franske Flaade selv i Nordsøen ikke kan hindre Modstanderen i at gøre det, en stærk Vilje befaler, og som den talmæssigt Svageste omsætter i Gerning med en Kampglæde, som udspringer af Bevistheden om, at han kæmper for en bedre og mere retfærdig social Ordning.

*

Strategisk og økonomisk betyder Besiddelsen af Danmark og den norske Vestkyst et stort Plus for Tyskland. Bag den nye Hovedkamplinie og bag Forpostlinien staar nu mod Nord indtil Polaromraadet staalsatte Mænd med en flammende Begejstring i Hjertet. En ny operativ Situation er skabt. Det andet Afsnit af Krigen mod England er begyndt.

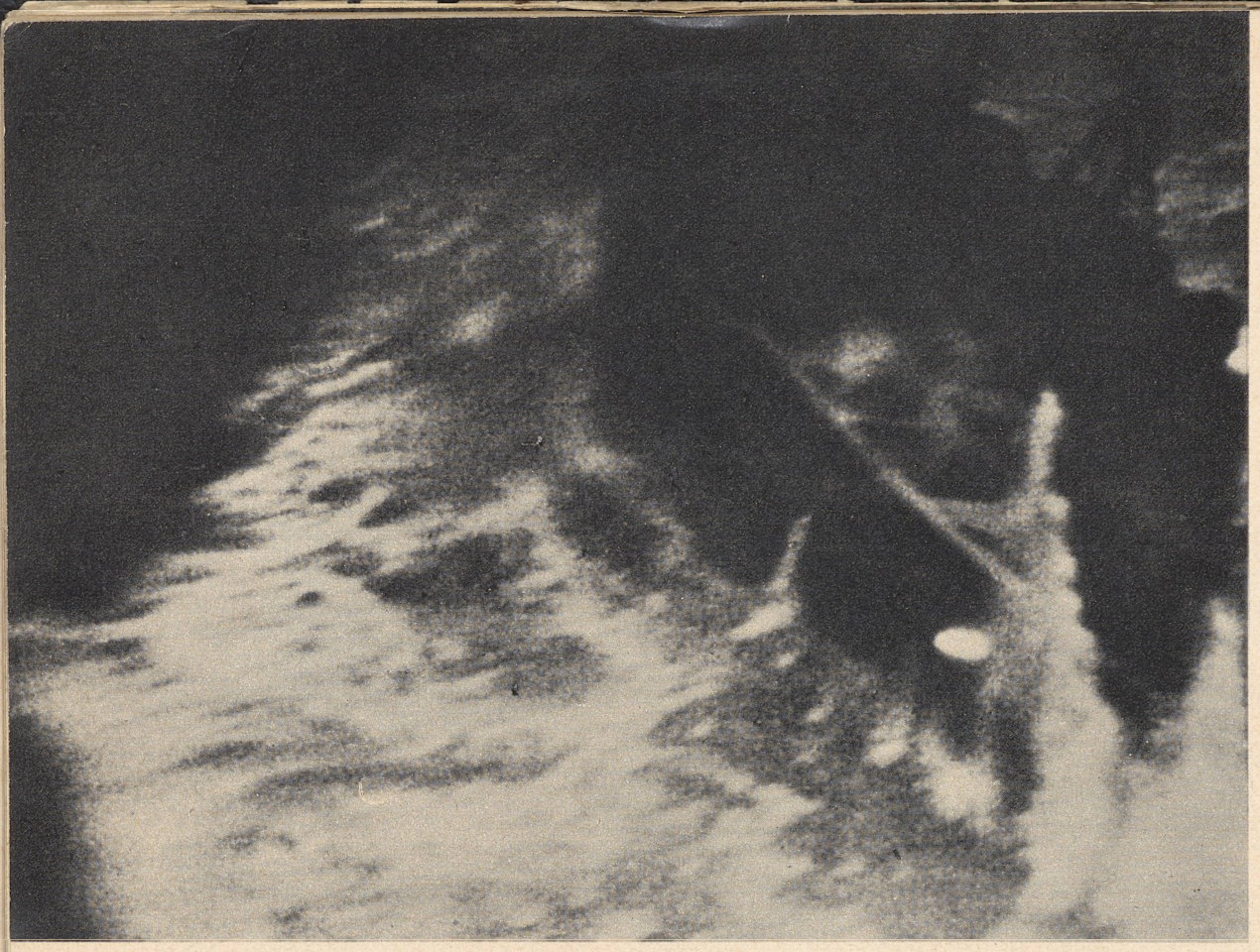

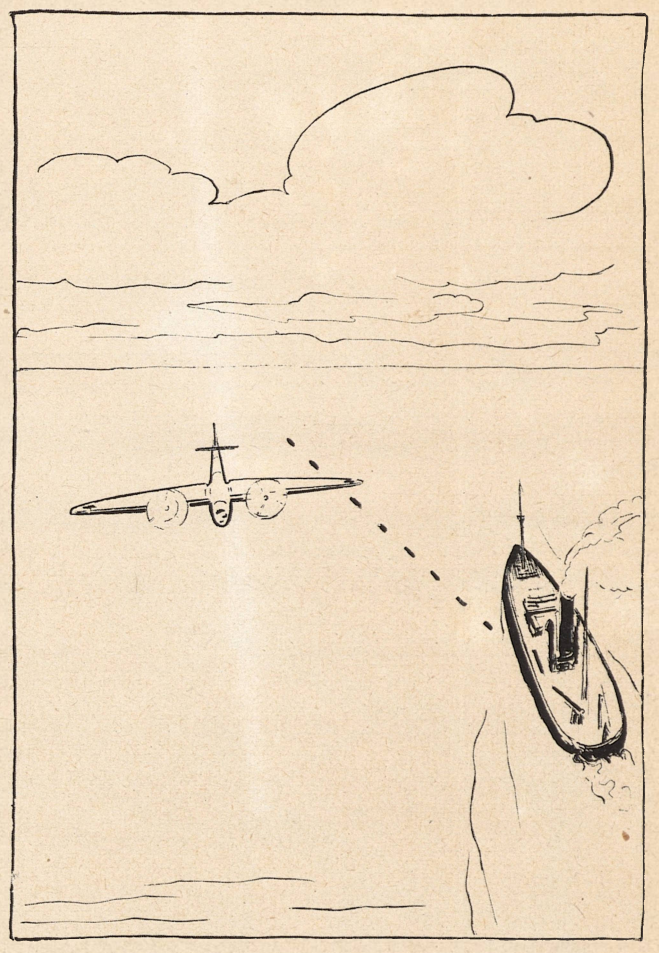
CONTINENTAL

Skrive-, Additions- og Bogföringsmaskiner har vundet sig mange Venner i hele Verden ved deres store Prestationsevne og deres godt gennemtänkte Udstyrelse. Det er Hojst-prestationer · Har De ikke Lyst til engan gat göre Bekendtskab med den lydløse Skrivemaskine CONTINENTAL Silenta, som findes i alle moderne Kontorer, eller at göre dem bekendt med de Muligheder som CONTINENTAL Additions- og Bogföringsmaskiner mangfoldige og praktiske Modeller opviser? · Filialer i alle Lande.

WANDERER-WERKE SIEGMAR-SCHÖNAU

57

Naar man betragter de 8 Filmbilleders otte Lyspunkter
e er hinanden, saa har vi Kuglens Bane.

Et Skud, som blev fotograferet fra Maalet af

Med Tidslupen fotograferer den tyske Maskines Observer en engelsk Forpostbaads Flakskud under sig. Skibsflakkens Lyssporkugle er blevet affyret fra et Sted paa Skibet, som ikke mere ses paa Billedudsnittet (til højre forneden). Kuglen begynder ved Skibssiden at lyse som en oval Lysplet...

Han skød paa mig

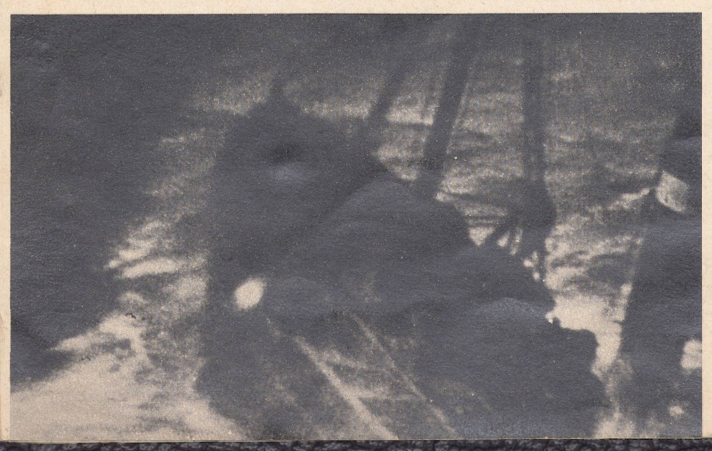
En tysk Flyvemaskine filmer et Skud, som kommer fra en engelsk Forpostbaad

En tysk Flyvemaskine støder i Nordsøen paa en engelsk Forpostbaad og angriber. Til Trods for at Damperen værger sig med Flak, træffer Bomberne. Idet Maskinen flyver dybt forbi, overbeviser Piloten sig om at Bomberne har truffet, medens Observeren med Smalfilmapparat filmer det skydende Skib. Billederne er et enestaaende Dokument: de viser Lyssporkuglens Bane i det Øjeblik, Kuglen bliver affyret fra Skibet.

Den dræbende Kugles Vej paa Filmstriben

Kuglen stiger fra forneden til højre til foroven til venstre og bevæger sig samtidig imod Beskueren, medens Maskinen flyver forbi ved Skibets højre Side. Paa Grund heraf ser det ud som om Kuglen vilde bevæge sig langs Skibet (til venstre). Langsom slukkes Lyssporkuglen og forsvinder af Billedet (til højre). Den engelske Skytte har skudt forbi bag om Maskinen

foroven: **En banet Vej for Stormtropper**

Med en dygtig Ladning er der sprængt en Vej gennem Pigtraadshegnet. I Detonationens Øjeblik styrter den tyske Stormtrop fremad. Endnu før Fjenden er klar over, hvad der er sket, knalder Haandgranaterne ind i den fjendtlige Stilling

forneden: **Mod Flammesprøjtere gives der intet Middel**

Pioneren har arbejdet sig ganske nær hen til den traadsikrede MG-Rede. Et Par korte Pumpestød med Flammesprøjten og den brændende Olies dræbende Straale har gjort Fjenden ukampdygtig. Flammesprøjte-Mandskabet maa være modige Mænd med Nerver af Staal

Boris III., Konge af Bulgarien med sin Hœrs Officerer

Kong Boris den III. raader siden 1918 over sit Lands Skæbne. Næppe var han blevet Konge, før han maatte se paa, hvordan Bulgarien blev lemlæstet gennem Fredstraktaten i Pariser Forstaden Neuilly, som Ententen dikterede med Had og Vilkaarlighed. Ligesom det tyske Folk blev behandlet ved Versailles Diktatet, blev Bulgarien ved Neuilly-Diktatet politisk diskrimineret og kastet ind i en stor økonomisk Nødstilstand. Gennem et sejgt og intensivt Arbejde lykkedes det Kong Boris i Løbet af hans 22 aarige Regeringstid at genrejse Bulgarien saavel militært, som økonomisk og politisk. Ikke blot hans egne bulgariske Folk se rop med Stolthed til deres Konge, men ogsaa langt ud over Landets Grænser nærer man dyb Beundring for Kong Boris. Militærisk opdraget, inderlig styrket, fyldt af en mægtig Tro paa Retfærdighedens Sejr, gaar det arbejdssomme og fredselskende bulgariske Folk under Kongens vise og vidtskuende Føring en bedre Fremtid i Möde

DANMARK
før den 9. April

af Alfred Gerigk

Nogle faa Dage før de tyske Troppers Indmarch i Danmark kom en dansk Handelsdelegation tilbage fra London, efter i fire Maaneder at have forhandlet med den engelske Regering om en Handelstraktat. Gennem flere Aartier har Danmarks Landbrug orienteret sig efter Englands Ønsker og tilpasset sin Produktion efter det engelske Behov. Nu efter Krigens Udbrud syntes for Danmarks Vedkommende alt at afhænge af, om England var villig til at opfylde sine Forpligtelser som Køber. Disse Londoner Forhandlingers dramatiske Forløb giver et Billede af den Nødsituation, Danmark var kommet i allerede i Løbet af de første Krigsmaaneder.

København i Oktober

Den høje slanke Mand, som trækker sin Cykel fra Amalienborg Slots Sideindgang ud paa Gaden, hilser, idet han gaar forbi, venligt paa Vagtposterne, som præsenterer Gevær, og ser sig saa tilbage mod Indgangen, som ventede han paa nogen. Saa kommer der en yngre Mand til Syne; ogsaa han er høj og slank og ligeledes paa Cykel. Vagtposterne med de store, sorte Bjørneskindshuer præsenterer atter Gevær og bliver staaende i Retstilling, indtil de to Cyklister er kørt over til venstre, hvor Dampernes sorte Skorstene rager op nede ved Kajen — men ikke een Røgfane stiger op derfra under den straalende blaa Oktoberhimmel i 1939.

„Der er endnu ikke opnaaet Enighed imellem Skibsrederne og Besætningerne."

„Men det er paa højeste Tid, at der sejles igen. Hyren maa sættes yderligere op."

De to bøjer ind i den Strøm af Cyklister, der i denne københavnske Morgentime bevæger sig ind mod Kongens Nytorv og Forretningskvarteret. Nu og da hilser en eller anden af Cyklisterne over til de to, der standser midt i Mængden foran den røde Lyskurv. Rundt om dem diskuteres Morgenbladenes nyeste Efterretninger livligt:

„General Motors har nu ogsaa lukket Lastvognsafdelingen, og Bomuldsspinderierne har sagt alle deres Arbejdere op."

„Jeg er spændt paa, hvor mange arbejdsløse der bliver."

„Og jeg gad vidst, hvor meget der nu skal betales i Understøttelse."

„Det vil vi tidsnok mærke paa Skatteforhøjelserne."

Lyset skifter om til grønt og Cyklisternes Skare sætter sig i Bevægelse igen. Ogsaa de to Fætre fra Amalienborg taler nu om de Sorger og Bekymringer, som efter otte Ugers Krig optager alle Sind: Arbejdsløshed, økonomiske Vanskeligheder og Skatter. Nogle Minutter efter skilles de: „Farvel, Axel!" — „Farvel, Frederik!"

Danmarks Kronprins Frederik cykler videre til Dagens Arbejde i Marineministeriet, Prins Axel stiller, som hver Morgen, sin Cykel ind i Cyklestativet foran O. K.s Bygning; der staar den nu mellem en Bogholders og Portierens Cykel.

I disse Oktoberuger oplever København hine vidunderlige graablaa Efteraarsdage, som lægger et Skær af Uvirkelighed over Land og Folk, en sælsom Glans af udviskede Linier.

Men Munterheden er dæmpet i denne de fem Hundrede Østersø-Oers Hovedstad. Om Dagen mærker man ikke meget. Men naar det bliver Aften, viser København et helt andet Ansigt; slukket er de brogede Lysreklamer paa Strøget, denne Flugt af lange, smalle Forretningsgader, slukket er Lysavisens to Meter høje lysende Bogstaver paa Raadhuspladsen, og paa den brede Vesterbrogade udsender kun hver tredie eller fjerde Gadelygte et trist mat Lys. Krigen, som England og Frankrig erklærede Tyskland, kaster sin Skygge over det fredelige Land mellem Østersøen og Vesterhavet.

Esbjerg! — I de første Krigsdage nedkastede engelske Flyvere Bomber over den livlige Fiskerhavn ved den jydske Vesterhavskyst. Fiskerhavnene ved Vesterhavet er øde og stille — kun faa vover sig endnu ud paa Havet, der er fyldt med drivende Miner. I København: Fabrikkerne lukkes, og Bankerne udbetaler kun tre Hundrede Kroner om Ugen. Hamstrere stormer Forretningerne, og Kolonialvarebutikkerne maa lukkes i en Uge. Sukker er ikke til at opdrive, Kaffen er rationeret, Priserne stiger og med dem Skatterne, der skal betale Luftværnet, Mobiliseringen og de nyudrustede Minestrygere.

Ogsaa O. K.s Forretningsmøder præges af Krigens Skygge. Det Østasiatiske Kompagni, hvis administrerende Direktør er Prins Axel af Danmark, forsøger at redde sit verdensomspændende Net af Søfartsruter og Filialer uskadt gennem Krigen. Den danske Sømandsaand repræsenteres ikke mere af Nils Juel, hvis Broncestatue med Fjerbaret og flagrende Kappe staar foran Selskabets Bygning — hin Nils Juel, der for tre Aarhundreder siden tilintetgjorde den svenske Flaade i Østersøen. Dansk Sømandsaand repræsenteres i vore Dage af Skibsfartsselskaberne med deres Filialer i Bangkok, Singapore, Hongkong, Madras og Bombay, deres Kontorer i Los Angeles, San Franzisko og Sidney, deres Gummiplantager, deres Tinminer i fremmede Verdensdele, deres Flaader af Motorskibe og Lægtere, som sejler paa alle Verdenshave. Og i Spidsen for O. K. staar en Prins af Danmark, Efterfølger efter en selfmade Mand, som er opvokset under ganske jævne Kaar, men som har grundlagt og opbygget dette verdensomspændende Foretagende.

Prins Axel af Danmark, der selv er Sømand og har sejlet paa alle Verdenshavene, maa for en Tid forlade sin Direktørstol i O. K. — han skal lede den danske Handelsdelegation, som i London skal forsøge at sikre Danmarks Eksport til England. Forinden drøfter man i mange Møder Dispositionerne for de følgende Krigsuger og forbereder indgaaende de kommende Forhandlinger i London.

Episoden med Damperne „Europa" og „Meonia" lader sig ikke saa let bilægge. Forsøget paa at forhandle sig til rette med den franske Legation fører ikke til noget Resultat.

„Er Fragten losset i Mellemtiden?"

„Fødevarerne ligger i Kølerummene, og Godset i Lagerhusene. Ejerne presser paa for at faa udleveret deres Varer."

„Naar de to Kaptajner i Middelhavet har underskrevet Kontrakten, maa man vente, til den franske Legation giver sin Tilladelse."

„Egentlig ikke særlig ærefuldt: Danske Varer paa danske Skibe, befordret til dansk Havn, maa vente paa den franske Tilladelse, før Varerne kan udleveres til de danske Ejere."

Man trækker paa Skuldrene og tier. Man har allerede vænnet sig til mangt og meget i disse faa Krigsuger. Danmark er et lille Land.

„Sejladsen til USA bliver et paatrængende Problem. Forbindelserne over Harwich—Southampton, Harwich—Belgien er indstillet. Skal Ø. K. oprette en Rute til USA?"

„Der er Amerikanere nok i Kjøbenhavn, til at de første Ture kunde betale sig."

„‚Canada' vilde egne sig bedst dertil."

„‚Canada' med sine 13,000 Tons er Danmarks og Ø. K.s Stolthed.

Den blev først taget i Brug for et Par Aar siden.

„‚Canada' kommer fra Stillehavet og er bestemt for Hull, den skal laste 8000 Tons Sojabønner, som blev liggende der ved Krigens Udbrud."

„‚Canada' lastet med Sojabønner! Vore Svineopdrættere vil aande lettet op, naar den først er her!"

„Men skal ‚Canada' gaa i fast Rutefart til New York? Det er lidt farligt, naar den skal anløbe engelske Havne."

„Nordsøfragterne! Besætningerne forlanger mindst den tredobbelte Hyre!"

De ledende Mænd i Ø. K. og i alle danske Skibsrederiers Kontorer er fulde af Sorger og Bekymringer, for Farerne for den danske Skibsfart er mangedoblet, siden Krigen brød ud — og dette lille, dygtige, arbejdsomme og glade Folks Vel afhænger af Skibsfarten.

Engelsk Pengepolitik

„Snapstinget" er det populære Navn paa den Restaurant i Christiansborg Slot, hvor Medlemmerne af Rigsdagens to Kamre, Folketinget og Landstinget mødes. Ved de dækkede Borde gaar Diskussionens Bølger højt i disse Krigsuger. Christiansborg Slot, hvor baade Rigsdagen og Udenrigsministeriet har til Huse, spiller siden Krigens Udbrud en vigtig Rolle i Nordens Politik. Her afholdt Rigsdagen sine ekstraordinære Møder, her vedtoges de tunge Krigsskatter, som Danmark aldrig før har kendt Mage til, her mødtes Ministrene fra alle de nordiske Stater for at drøfte en fælles nordisk Politik. Her mødtes de sagkyndige i Udenrigsminister Munchs Arbejdsværelse for at drøfte Danmarks vitale Eksistensspørgsmaal.

Ved et af Bordene i „Snapstinget" sidder høj og bredskuldret med sin store hvide Manke Præsidenten for Landbrugsraadet, Landstingsmand Hauch. Som saa ofte før i disse Dage taler han med sine Venner om den Politik, som skal frelse Danmarks Landbrug.

„Vi indstiller nu Slagtningen af Svin. 120,000 Svin hænger paa Lagrene, og der kan intet eksporteres. Kølehusene kan ikke mere rumme flere."

Formanden for de danske Andelsslagterier rejser sig med en resolut Haandbevægelse op fra sin Stol.

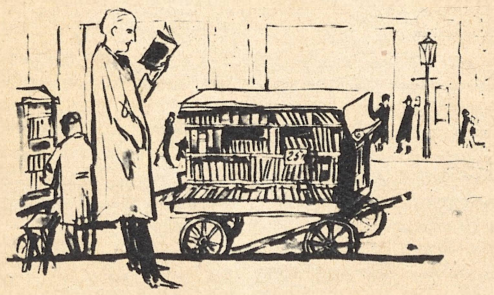
Hauch nikker til ham: „70,000 Svin om Ugen til England — naar det er forbi, ja, saa kan I smide 7,000 Arbejdere paa Gaden."

„Et Tab paa 7 Millioner Kr. om Ugen!

Paa Stolen ved Siden af sidder Lederen af de danske Mejeriforeninger. „Vi er allerede naet saa vidt. Nu kun 1500 Tons Smør til England. Kære Ven, det vil sige

(Forts. paa Side 36)

Foraar
PAA
KURFÜRSTENDAMMEN

„Det har altid været min Erfaring, at et Menneskes Karakter sikrest lader sig bedømme paa Grundlag af en Spøg, som han tager ilde op." — — — „Store Mænd begaar ogsaa Fejl og mange af dem saa ofte, at man næsten fristes til at anse dem for smaa." — — —

Hos en Gadesælger, der holder med sin Vogn med brugte Bøger paa et Hjørne af Kurfürstendamm, blader jeg i en Bog af den spotteglade Filosof Lichtenberg. Bogen er slidt af megen Læsning. Forsigtig lægger jeg den tilbage igen i forreste Række ved Siden af de brogede Kriminalromaner — og straks er der en, der griber efter den. Det er dog ikke Edgar Wallaces Aand, der nysgerrigt blader i Aforismerne, men den friske, lidt regntunge Foraarsblæst, der kommer strygende henad den brede Gade. Den slaar atter op i det lille Bind, blader hurtigt og uroligt om og standser pludselig. Nysgerrigt kigger jeg i Bogen og læser øverst oppe paa Side 37: „Jeg vilde gerne give en Del af mit Liv for at faa at vide, hvad der var den gennemsnitlige Barometerstand i Paradiset!" — — — Aa, kære, fortræffelige Lichtenberg! Hvad vilde du nu give for at erfare, hvornaar Sindene her paa Jorden atter tilnærmelsesvis vil naa en Gennemsnitsbarometerstand!

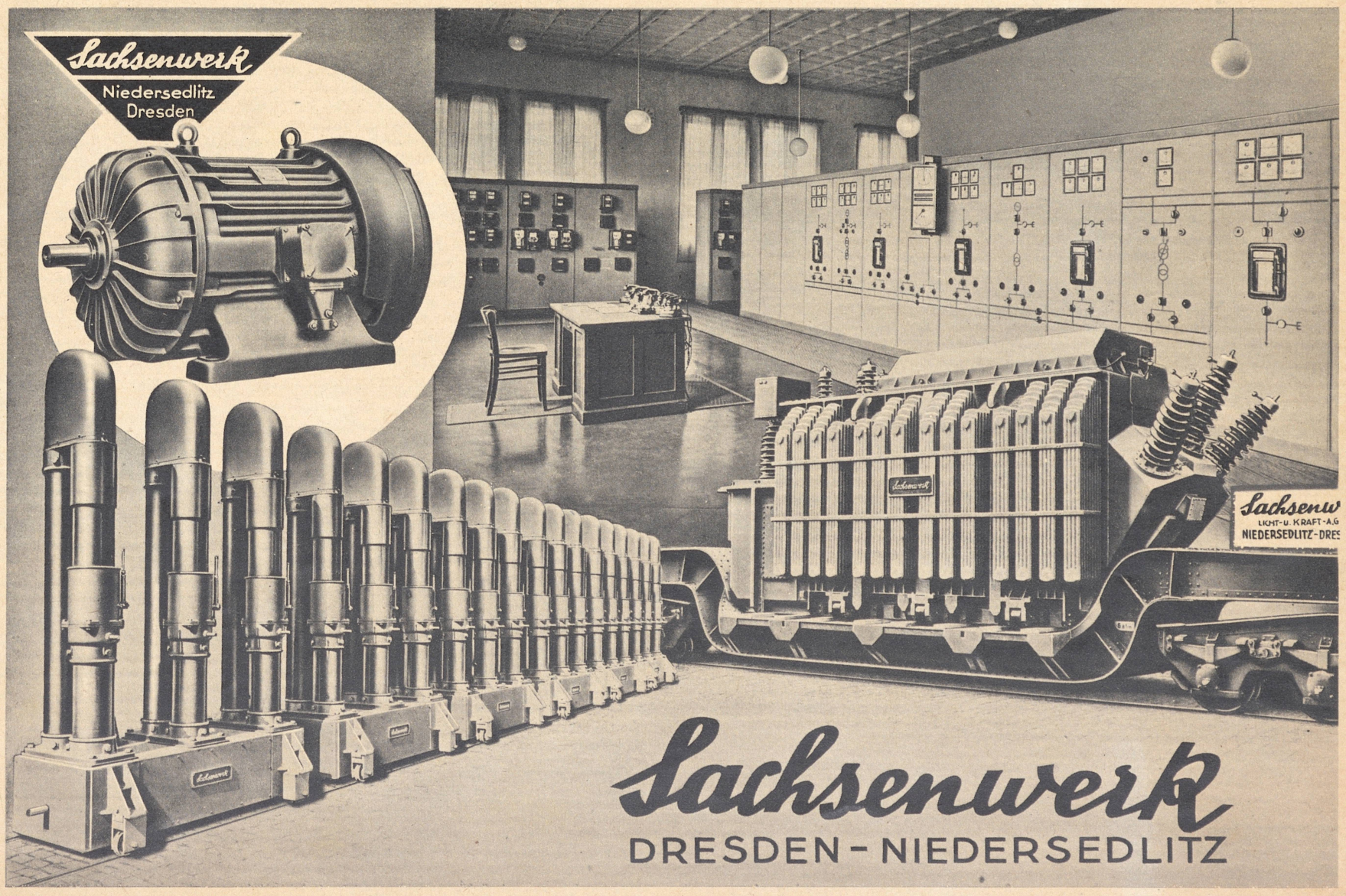
Lad os engang gaa ned ad Kurfürstendamm til Kaiser-Wilhelm-Gedächtnis-Kirken. Her gaar man sandelig godt! For bag ved os, hinsides Grunewald langt, langt ude mod Vest ligger den Jernvold, som beskytter os. Og foran os ude mod Øst ligger det mægtige Omraade, hvorfra der daglig tilstrømmer os ny Kraft. Nu, da Skumringen sænker sig, er det som om hele Byen blev indhyllet i en uhyre Kappe, og alt, hvad der er fjernt, rykker nærmere. Mørket udvisker alle Grænser, Byen har hverken Begyndelse eller Ende. Kurfürstendamm selv synes at udvide sig, det er, som om Husene bliver trængt tilbage for kun at staa som tavse Kulisser, og Folk glider som Skygger henad Fortovene.

Sidste Efteraar, — da Krigen begyndte, sad Berlinerne her paa Fortovskaféerne. Cigaretterne glødede som Sankt Hansorme, kulørte Lygter lyste med mat Skær og fik os til at føle Mørkelægningen som en Slags romantisk Oplevelse. Den prikkende Fornemmelse af Farens Nærhed bidrog kun til at forøge Charmen, og naar saa pludselig en hvid Lyskegle gled hen over Himlen, og de nøgne Trækroner med sorte spøgelsesagtige Arme greb ind i det grelle Lysskær, rettedes alles Blikke opefter, og de dæmpede Samtaler forstummede. Ja, det var noget af det sælsomste, at Folk kun talte med dæmpede Stemmer! Som Børn i et mørkt Værelse hviskede man i Mørket — indtil den sagte Passiaren pludselig blev afbrudt af højlydte Meldinger om nye Sejre i Polen, og Avissælgerne belyste Bladenes Overskrifter med deres Lommelygter . . . .

Ogsaa nu i de første Foraarsdage er Fortovskafêerne atter aabne fra tidlig om Morgenen. De hvide, gule eller røde Stole lyser muntert i Solskinnet, og Dugene vifter i Blæsten. De første Gæster sidder i Overtøj ved deres „brune Drik" (Berlinernes træffende Betegnelse for Krigskaffen) og nyder den første Foraarsvarme sammen med deres Morgenavis. Henimod Middagstid vil saa godt som alle Borde være optaget.

Hvad er det for Folk, som sidder her? Hvem har saa meget Tid tilovers? Guderne maa vide, fra hvilke Forretninger og Kontorer de mange velklædte unge Mænd i Civil er kommet — der kommer stadig nye, en Timestid kan de alle engang imellem afse. Og det vilde ikke være Kurfürstendamm, hvis man ikke ogsaa saa elegante Damer og Piger allevegne. De fleste er iført fikse Pelskaaber, og de smukke, lange Ben ses nu som før tydeligt gennem de spindelvævstynde Silkestrømper. Og man maa vel antage, at enhver Kvinde her har sine smaa Hemmeligheder med Hensyn til Strømper. Paa sit Kort faar hun ikke mange Par Strømper — hvor kommer saa alle disse elegante, fuldkommen hele, spindelvævsagtige Tingester fra? Har de alle været saa godt forsynet? Eller har de mon en hemmelig Kilde? ? Men det nytter ikke at spørge, for en Kvinde vil jo alligevel kun svare med et — yndigt, charmerende Smil — — —.

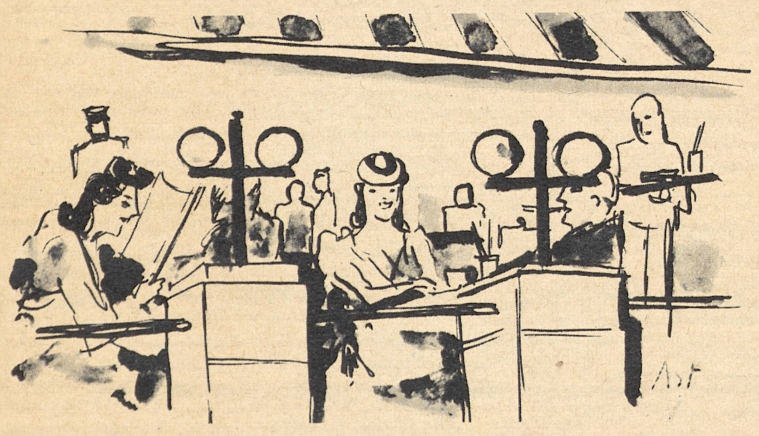
Det er forbavsende, saa mange Mennesker der i Dagens Løb gaar forbi saadan en Fortovsrestaurant. Ofte er det vanskeligt at komme frem, Folk maser frem forbi hinanden. Der er blot den Forskel, at man ikke mere standses af en Strøm af Biler, naar man skal over Gaden. Der er færre Samfærdselsmidler, man gaar meget til Fods. De faa Taxaer maa kun benyttes i Nødstilfælde og naar det virkelig er nødvendigt — „Fornøjelsesture", der som oftes kun skyldes Magelighed, koster høje Bøder. Og Resten af Bilerne er nu for Størstedelen graa. Graa, feltgraa, ruller de forbi; mange af dem var tidligere Privatvogne, og alle fører Værnemagtens Marke. Den berømte røde Vinkel (som kendetegner de Vogne, der maa køres af private) er ret sjælden nok.

Og hvordan er det med Butikkerne, fremfor alt Modeforretningerne, der findes langs med hele Kurfürstendamm og giver denne sit Særpræg? De er der stadig. I deres Vinduer findes der smukke Sager, som altid kun med den Forskel, at der nu ligger smaa Kort ved Siden af de udstillede Kjoler og Foraarsmodeller. Det er ikke blot med Priser paa. Det er andre smaa Kort, som angiver, hvor mange Punkter man maa ofre af sit Klædekort for at kunne købe den paagældende Genstand. Men rundt omkring ses der ogsaa opmuntrende smaa Skilte med Ordene: „Uden Punkter."

En Chokoladeforretning aabner hver Dag til en bestemt Tid, og straks stimler de forbipasserende sammen for at købe. Men det gaar altsammen saa utrolig hurtigt, at man knap kommer til at staa i Kø. Først skal man hen til Kassen, hvor der betales et bestemt Beløb — maaske 50 Pfennig — uden at man ved, hvad det egentlig er, man køber; saa faar man en Kvittering og naar videre frem i Rækken og lidt senere forlader man triumferende Forretningen med en lille Pose Godter eller noget andet rart noget i sin Taske. Nu i Aftentimerne viser kun Transparenter, at der fortsat er Liv bag de formørkede Vinduesruder. „Parfumeri" lyser det i rødt, „Delikatesseforretning", „Restauration" osv. Kun sjældent lyser en Lommelygte op, i den Grad har alle vænnet sig til Mørket. Vi er nu naaet til Hjørnet af Joachimsthalerstraße, — hvor skal vi nu gaa hen? Overalt lokker Kaféer, Teatre, Biografer . . .

Mens jeg endnu ubeslutsomt bliver staaende, kommer der en Bekendt forbi. „Hvad staar du her og drømmer om?" siger han og puffer til mig. „Hvad grubler du over? Maa jeg anbefale dig en Restauration, hvor du kan faa stegt Kylling uden Mærker? Hvad bestiller Du for Resten — hvordan har du det?" „Udmærket", svarer jeg, „og hvordan gaar det dig?" „Storartet! Det er nok lidt anstrengende, men det gaar storartet!" Han smiler og kniber Øjnene sammen, saa at jeg engang til nysgerrigt spørger . . . „Jo, ser Du", siger han, „Sagen er nemlig den, at jeg hver Aften har Stævnemøde. Pigerne render bogstaveligt talt efter mig. Man er faktisk blevet enig om, at jeg er et pragtfuldt Menneske!" Og da jeg aldeles forbløffet og vantro stirrer paa ham, fortsætter han: „Du ved jo,

at der nu kun er varmt Vand Fredag og Lørdag! Og, ser du, det er Grunden. Jeg bor i en Nybygning, hvor alt er elektrisk. Elektrisk, forstaar du? Ogsaa Badevandet opvarmes ved Elektricitet, ja — og saa, saa kommer der smukke Piger hen til mig for at bade! Hvad siger du til det? Er jeg et genialt Menneske eller ikke?" . . . „Sandelig!" mumler jeg, „genialt er det, men det er Lejligheden, der er genial, ikke dig!" Han svarer bare med et Grin, rækker mig Haanden til Afsked og forsvinder i en Gruppe Mennesker, der i Mellemtiden har samlet sig paa Kørebanen.

Gruppen bliver forøvrigt stadig større — hvad er der paa Færde? Ingenting, — de venter bare paa Sporvognen. Omnibustrafikken er jo næsten indstillet! Kun een eneste Linie kører endnu ad Kurfürstendamm: Linie Eet. Men ogsaa her er der sket en Forandring, for vores kære gamle Omnibus Eet kører kun et lille Stykke ned ad „Dammen"! Den kommer ganske vist stadig rullende fra Kaiser-Wilhelm-Gedächtnis-Kirke, men i Stedet for at køre ligeud videre til Halensee drejer den pludselig af, forsvinder i andre Gader og prøver paa at erstatte en anden Linie, der er nedlagt.

Og, for at sige det rent ud, det med Omnibus Eet, der Aar ind og Aar ud uden mindste Forandring kun kørte en ganske bestemt Rute — og som nu pludselig med samme Præcision afviger fra den rette Bane — er uden Overdrivelse Kurfürstendamms største Tragedie. For det drejer sig jo om en af Berlins Omnibusser. Om en Vogn altsaa, der lagde Vægt paa omhyggelig Livsførelse og Disciplin. Denne Vogn maa nu pludselig dreje af og køre ned ad Sidegader. Man kan ordentlig se paa den, hvordan Sorgen piner den. Den stønner formelig under Drivgassens dæmoniske Kraft. Men den er ene i sin Smerte, for Passagererne er forlængst kommet ud over det.

(Forts. fra Side 33)

en Nedgang paa 800 Tons pr. Uge. Og det betyder igen et Tab af 2 Millioner Kroner hver Uge, Krigen varer. Jeg ser ingen anden Udvej mere end at slagte Mælkekvæget — det er det eneste vi kan gøre."

Hauch rynker de buskede hvide Øjenbryn: „Hvorfor hænger Svin, der er bestemt for England, i Kølehusene? Hvorfor kan I ikke blive af med Jeres Smør i England? Fordi vores Varer er blevet for dyre for England. Vi har vel saa kun den ene Udvej: Kronen maa igen følge Sterling."

„Men Stauning . . ."

Hauch beder med en Haandbevægelse om Ro: „Jeg ved godt, at Stauning ikke vil sænke Kronens Værdi. Hvad skal vi gøre? I har Slagterierne og Mejerierne i Jeres Haand. Alle Danmarks Landbrugere maa indgaa en højtidelig Forpligtelse til, uden Betingelser at gennemføre enhver Beslutning, som Landbrugsraadet vedtager. Saa skal vi se, om vi ikke kan gøre det klart for Regeringen, at Landbruget nu engang er afhængig af det engelske Pund."

Hvad man ellers i Europa kalder Bonde eller Landmand eksisterer slet ikke i Danmark. Den danske Bonde er en Fabrikant som enhver anden, selv om han fabrikerer Bacon og prima Æg i Stedet for Synaale eller Sæbepulver. Hr. Hauch, Landbrugsraadets Formand og Venstres Fører og de Landbrugsindustrifolk, der slutter sig til ham, kalkulerer omhyggeligt paa Grundlag af Kurserne og Kornbørsens Beretninger — ligesom Grossererne i en hvilken som helst anden Branche. Kornpriser i Rio + Fragten + Forsikringen. Eller: Kraftfoder fra Ostasien + Skibsrum + Risikopræmie. Roligt og overlegent drager de saa deres Slutninger paa Grundlag heraf. Det danske Landbrug er allerede for adskillige Aartier siden holdt op med at ernære sig ved egen Kraft. Danmarks Landbrugsprodukter er kendt over hele Verden, men Foderstoffer fra Ostasien, Nord- og Sydamerika er en Forudsætning for, at Danmark kan levere Smør, Svin og Æg. I denne omhyggeligt opbyggede Organisation knirker det nu rundt omkring, fordi de oversøiske Fragter udebliver, fordi Varetransporterne ikke kommer over Nordsøen og fordi England siden Krigens Udbrud sænker sine Indkøbspriser, mens Danmarks Omkostninger stiger.

Nogle faa Skridt derfra drøner Staunings Bas ud over det Bord, ved hvilket Statsministeren sidder med sine Venner: „Siden Pundet begyndte at falde, har vi tabt 10%. Det er mere end nok. Nu bliver det derved — Kronen følger sin egen Kurs, ligegyldig hvad der saa sker med Pundet."

Staunings skarpe Profil med den kække Ornenæse over det bølgende røde Fulskæg hæver sig kamplystent, og forberedt paa at møde Modsigelse. Udenrigsminister Munch nikker bekræftende — Danmark maa ikke blive Krigsskueplads, hverken politisk eller økonomisk, derom er de begge enige. Og da en tredie ved Bordet atter fører Samtalen hen paa Landbruget, der ikke kan sælge til England, afværger Stauning: „Naturligvis, den engelske Pengepolitik har nedsat hele den danske Landbrugsproduktions Værdi. Men det er vi forlængst klar over. Naar Kronens Værdi sænkes, har Landbrugerne en Fordel deraf i nogle Uger, men vi andre har Inflationen."

„Spørg Nationalbanken", siger Munch, „den har tabt 70% af sin Valutabeholdning paa Pundet. Og nu skal vi følge Pundet en Gang til? Der findes kun een Udvej: England maa ganske simpelt betale højere Priser. Naar alt kommer til alt, kan Englænderne jo dog ikke undvære os. Halvdelen af deres Smør og næsen Halvdelen af deres Æg kommer fra Danmark, 75% af deres Bacon og ligeledes 75% af deres Svin leverer vi."

„Saa meget desto værre for os, naar Englænderne lader os brænde inde med vores Varer. Hvad skal vi gøre af Overskuddet, naar Englænderne indskrænker sig?"

Statsministeren og hans Udenrigsminister, som i de sidste ti Aar i Fællesskab har regeret Danmark, er to vidt forskellige Personligheder. Stauning, der med sit Fuldskæg er et taknemmeligt Objekt for alle Karikaturtegnere, er en Mand, der ved egen Kraft har arbejdet sig frem til sin nuværende Position — først Bydreng, saa Cigarruller, dernæst Journalist — er en kendt Politiker og siden socialdemokratisk „Diktator", som hans Modstandere kalder ham. Munch derimod er en lærd Mand, en Historiker, hvis Lærebog i Historie er kendt af alle Danmarks Skoleelever. Allerede længe før Krigen var han Diplomat og Politiker, og i Verdenskrigens tunge Aar var han dansk Krigsminister. Stauning er højrøstet og djærv, han elsker god Vin og gode Vittigheder. Udenrigsminister Munch er stille og lidt indesluttet, hans ironisk nedadtrukne Mundvige synker endnu dybere ned, naar han gør op med en af sine Modstandere.

Men dette mærkelige Spand holdt trofast sammen under alle de sidste Aars Storme i dansk Inden- og Udenrigspolitik. „Danmark har faaet nok af at være Nordens Lænkehund"; det var den sensationelle Udtalelse, hvormed Stauning for nogle Aar siden undsagte dem, der drømte om en nordisk Militæralliance. At holde Danmark borte fra alle Farer — det er den strenge Parole, som Stauning og Munch siden har fulgt.

„Fader Stauning" ved meget godt, at man beskylder ham for at have Diktatornykker, men det bryder han sig ikke om, ligesom han heller ikke tog sig af, at hans socialdemokratiske Venner bebrejdede ham, at han spiste til Middag med Kongen.

„Naar jeg hver Dag arbejder sammen med Kongen, hvorfor skulde jeg saa ikke ogsaa spise sammen med ham engang imellem?" var hans Svar. Naar han i disse Krigsuger forlader Christiansborg om Aftenen og skraar over den halvmørke Højbroplads til „Slotskroen", den Kælderrestaurant, som stadig er hans Stamlokale, saa er det Øjeblik kommet, hvor han i Ro og Fred kan tænke over Problemerne.

Hvad var dog det for et Opsving, der prægede Danmark i hine Aar under Verdenskrigen! Landmandsbanken førte an. Kapitalen sprang med eet Sæt fra 60 Millioner op til 100! Overalt i Verden, hvor der afsluttedes Forretninger, var Landmandsbanken paa en eller anden Maade med. Det saa ud, som om Danmark skulde vinde; en Strøm af Guld fra England og Tyskland væltede ind over det lille Land mellem Østersøen og Vesterhavet.

Landmandsbanken oprettede internationale Handelsselskaber, som skulde fortrænge Tyskland fra Østersøen og Nordsøen. Landmandsbanken grundlagde Rustningsfabrikker, som skulde levere Vaaben og andet Krigsmateriel til den hvide Hær i dens Kamp mod Bolsjevismen. Og sikken et Leben, der var i Glückstadts Villa ude i Klampenborg — Adel, Officerer og Industrielle fylkedes omkring den heldige Spekulant i Spidsen for Landmandsbanken.

Indtil det store Tilbageslag kom, da de hvide Hære og deres Rustningsfabrikker brød sammen. I Østersøhandelen vandt Tyskland igen frem med de sørgelige Rester af dets Handelsflaade, som England havde ladet det beholde. Landmandsbanken raabte Gang paa Gang om Hjælp — 18 danske Banker tabte 320 Millioner Kroner, et halvt Hundrede Forsikringsselskaber var ruineret, og Staten maatte kaste en halb Milliard Kroner ud i disse tilsyneladende bundløse Spekulationsforretninger for i det mindste at redde den danske Økonomis Anseelse.

„Vi maa aldrig mere gøre Verdenskrigens Fejl om igen" — det maa være Parolen, at holde Staten uden for enhver Spekulation baade af politiske og økonomiske Grunde.

Det 27. Vrag ved Humberflodens Munding

Fredag, den 3. November 1939, henimod Middag, kaster Motorskibet „Canada" los fra Kajen i Hull og sejler langsomt ned mod Humberflodens Munding. „Canada" har lastet 8000 Tons Sojabønner til Danmark og oppe paa Dækket er der stuvet en mægtig Ladning Træ op.

„To Vrag forude til Styrbord", siger Kaptajn Knudsen til Lodsen.

Denne nikker roligt: „Der er flere endnu ude ved Humbermundingen, ialt seksogtyve."

„Ogsaa bag Humbers Fyrskib?"

Lodsen nikker igen. Kaptajn Knudsen ser paa Søkortet i sine egne Tanker. „Vragene ligger Satans tæt ved vores Kurs. Det er uhyggeligt." Saa lader han Fingeren følge den afstukne Kurslinie. „Tror De ikke, at man skulde ændre Kursen for ikke at løbe paa et eller andet Vrag?"

Den engelske Lods raadfører sig med sit Minekort. „Se her, Kaptajn. Hertil gaar det engelske Minefelt, og her er Vragene indtegnet. Naar De sætter Kursen mod Nord saa snart De har passeret Humbers Fyrskib, kommer De fri af Minerne og Vragene."

Kaptajn Knudsen fastlægger omhyggeligt den nye Kurs. Saa kommer den lille Baad ud fra Humbers Fyrskib for at hente Lodsen fra Borde. Og derpaa fortsætter „Canada" efter den Kurs, Lodsen har angivet.

Kaptajn Knudsen rynker Panden, han er ikke rigtig glad ved denne Sejlads ud gennem Humberflodens Munding. Han vender sig til anden Styrmand, der staar ved Siden af ham: „Prøv Redningsbaadene, Hr. Albeck. Sikkerheden gaar frem for alt!"

Alarmsignalerne lyder over hele Skibet. I Løbet af faa Minutter er hele Besætningen ved Baadene. Knudsen nikker tilfreds — Apparatet fungerer udmærket.

„Øvelsen er forbi!"

Nogle faa Minutter efter gennemrystes Luften af et øredøvende Knald. Det er, som om „Canada" bliver grebet af en Kæmpehaand og hvivlet rundt om sin egen Akse i vanvittig Fart. Fragtrummenes svære Luger kastes op i Luften og falder ned paa Dækket i tusind Stykker. Styrehusets Dør løftes af Hængslerne og river Kaptajnen og anden Styrmand med sig over imod Bagbordsrælingen. Matros Petersen kan ikke mere holde Roret, det bliver slynget ud af Hænderne paa ham, og han selv bliver kastet flere Meter op i Luften.

„Vandet strømmer ind i Skibet!" Hovmesteren styrter op paa Dækket.

Der gaar nogle Sekunder, hvor alle er lammet af Forfærdelse. Kaptajn Knudsen, der er blevet saaret i Hovedet, rejser sig stønnende henne ved Bagbordsrælingen, og ser ud over sit Skib. „Canada" har stærk Bagbordsslagside.

„Baadene klar! Stop Maskinerne!" De første Befalinger gælder Mandskabets Redning. Faa Minutter efter er alle om Bord i de fire Redningsbaade. Med 45 Graders Slagside ligger „Canada" paa Vandet. Foreløbig bliver man i den brede Humber-Munding i Nærheden af Skibet — alle er kommet med, saadan som de gik og stod.

„Se! Skibet retter sig op igen!" er der pludselig en, der raaber ved Siden af Kaptajnen. Og virkelig, „Canada" retter sig op, langsomt hæver dens Bagbord sig igen.

„Det er Sojabønnerne — de har suget Vand."

Kaptajn Knudsen overvejer i nogle Minutter. „Nu kan vi gaa om Bord paa „Canada" igen, siger han til sin første Styrmand. „Maaske kan vi sætte den paa Grund."

Motorbaaden sejler hen til de tre Redningsbaade og tager Styrmændene, tre Maskinister, Tømmermanden, tre Matroser og to Hjælpearbejdere om Bord. Tretten Mand gaar igen om Bord paa „Canada", imens de tre Redningsbaade langsomt forsvinder i Disen, der ligger over Humberfloden.

Snart sænker Novemberdagens Skumring sig over det drivende Skib. Man sætter Lanternerne og venter paa de engelske Bjergningsdampere.

Endelig Klokken halv elleve om Aftenen dukker Bjergningsdampernes Signallanterner frem. „Send Pumper om Bord", lader Kaptajn Knudsen signalisere.

„Vi har ingen Punper", kommer Svaret fra de fire Bjergningsdampere. Kaptajnen stamper rasende i Dækket: „Hvad skal jeg med Bjergningsdampere, naar de ikke engang har Pumper. Jeg vil selv gaa i Land og faa fat i nogle Pumper."

Natten gaar. „Det er umuligt at begynde paa Bjergningsarbejdet før Daggry", raabte man over fra de fire Slæbebaade. Saa snart det begynder at blive Dag, gik Kaptajn Knudsen i sin Motorbaad, fast besluttet paa at gøre alt for at redde Skibet.

I Mellemtiden har der udspillet sig en bevæget Scene i den engelske Havnekaptajns Kontor. Foran Havnekaptajnen staar Lodsen, som anviste „Canada" dens Kurs.

„De er ansvarlig for ‚Canada's' Undergang", raaber Havnekaptajnen rasende til ham, den ene Gang efter den anden.

„Der er ingen, der har givet mig de nye Minekort", lyder Lodsens ængstelige Indvending, som han maa gentage mindst ti Gange. Ogsaa han staar nu under Militæret og maa finde sig i, at hans Foresatte skyder Skylden over paa ham, skønt det egentlig er Havnemyndighederne, der bærer Ansvaret for det skete.

(Forts. paa Side 38)

Tilnærmelse — efter engelsk Mønster

Maa jeg ha' Lov at hjælpe Dem, Frøken? De bliver aldrig færdig alene, det ka' jeg fortælle Dem.''
,,Hvorfor det? Da er jo ikke passeret noget.''
,,Saa meget, desto bedre! Saa ska' jeg hjælpe Dem saa længe — til der passerer noget''

(Forts. fra Side 36)

Kaptajn Knudsen styrter fra det ene Havnekontor til det andet. Han løber rundt til Værfterne, han anvender al sin Overtalelseskunst, og alligevel, da Klokken er blevet henad ti, maa han give op: Pumper er ikke til at opdrive. Da han en Time senere atter naar ud til sit Skib, kommer Redningsbaadene med hans Folk sejlende ned imod ham: „‚Canada' har atter en Slagside paa 30 Grader. Bjergningsdamperne nægtede at fortsætte Arbejdet, fordi de fandt det for farligt. Vi har faaet Ordre til at forlade Skibet."

England er ubøjelig

Prins Axel og de ca. 25 sagkyndige, som udgør den danske Handelsdelegation, har allerede i flere Dage opholdt sig i Grosvenor House. London er i disse Krigsuger ikke noget behageligt Opholdssted — talrige Lejligheder er evakueret, og Vinduerne stirrer tomme ud i Dagen. De elegante Tesaloner er lukket. Men det er ikke blot Forandringen i Bybilledet og i Indbyggernes Karakter, der gør dette Ophold i London ubehageligt — den danske Delegation føler, at den ikke kommer et Skridt videre.

„Danmark maa kræve fri Handel med England for at kunne købe Foderstoffer for de engelske Pund." — „England kan kun tillade en Clearingshandel, en Byttehandel af Vare mod Vare."

„Foderstoffer, Forsikringer og Skibsfragter er steget. Det danske Smør koster allerede Landmanden selv 143 Shilling, naar det er transporteret til en dansk Havn." — „Den engelske Regering vil fastsætte en Maksimalpris for Smør paa 145 Shilling ved Levering i engelsk Havn."

„Danmark taber syv Millioner Kroner om Ugen, hvis Baconprisen ikke bliver forhøjet. Sidste Aar gik der fire Hundrede Millioner Pund Bacon fra Danmark til England." — „Men den danske Økonomi lever af England, den danske Økonomi er baseret paa Englands Behov." — „England kæmper for sin Eksistens. Naar England har vundet Krigen, kan man yde Erstatning for den Skade, Danmark har lidt."

Om Aftenen efter en resultatløs Dag sidder de ofte sammen for at finde nye Argumenter: Prins Axel selv, hans Kollega i Ø. K.s Direktion, Direktør Christiansen, Nationalbankens Direktør, der klager over det daglige Svind i Bankens Valutabeholdning, og de andre Mænd fra Industrien og Landbruget. For 25 Aar siden vilde en Prins af Danmark, der levede i et dynastisk Milieu, aldrig have tænkt pa at beskæftige sig med Prisforhøjelser og Baconleverancer. Men naar Prins Axel nu kæmper om Priser og Leveringskontrakter i England, saa forsvarer han sit Folks Rettigheder paa samme Maade som hans Forfædre har gjort det. Midt under denne Kamp, om Morgenen den 5. November bliver Prinsen ringet op af Ø. K.s Filial i London: „‚Canada' er løbet paa en Mine og gaaet under ved Grimsby."

Fire Maaneder — og intet Resultat

Kjøbenhavn i sidste Halvdel af December. I „A Porta" — en bekendt Café — mødes de danske Journalister ved korte Samtaler, naar de er færdige med deres Arbejde paa Redaktionen.

„En Trediedel af alle organiserede Arbejdere er uden Arbejde", siger den ene. „Det betyder nye Skatteforhøjelser." „Og nye Prisstigninger. Har De læst den nye Prisindex? Fødevarer er steget 10%, Tøj og Bolig 20%, Brændsel og Lys 50%!"

„Og det sidste nyt: England sætter Priserne endnu længere ned — helt ned til 116 Shilling." Hauch har faaet Tilsagn fra Landbrugsorganisationerne om, at de er villige til at understøtte enhver Aktion, der kan faa Regeringen til at følge hans Kurs. Stauning har holdt fast ved en Vane, som stammer fra hans tidligere Karriere og som er saare praktisk for Journalister: de, der kender ham, kan ringe ham op selv midt om Natten og hente ham ud af Sengen. Den Journalist, som lige har talt med Statsministeren, kommer lidt efter med en Mængde Nyheder:

„Vores Delegation er kommet hjem fra London. Foreløbig uden Resultat. Kun en kort Afbrydelse for at aflægge Beretning."

„Hvad sker der med Kronen?" „Kronen bliver ikke mere knyttet til Pundet. Stauning giver sig ikke. Forresten — Nationalbanken har tabt hele sin Valutabeholdning."

„Stauning forsikrer: nej. Guldbeholdningen er uforandret. Nogle Sætninger dikterede han mig Ord for Ord som Interview. Hør her: Jeg kender de Fordringer, som England stiller til os som stor Kobernation, Fordringer som maaske snart vil gøre det nødvendigt at foretage betydelige Indskrænkninger i den danske Landbrugsproduktion. Men jeg haaber paa Forstaaelse hos England og mener, at England ligesom Tyskland behøver vore Landsbrugsprodukter."

To Dage før de tyske Troppers Indmarch vender den danske Delegation i London tilbage til Kjøbenhavn. Hele fire Maaneder har Forhandlingerne staaet paa. Og Resultatet? England har hensynsløst udnyttet sin Overmagt til at trykke Landbrugspriserne. England har dikteret endnu lavere Priser for Smør og Bacon — kun 98 Shilling vil det nu betale for et Centner Smør.

„Det betyder et Tab paa 250 Millioner Kroner", konstaterer det danske Landbrugs ledere, da de læser disse nye Tal.

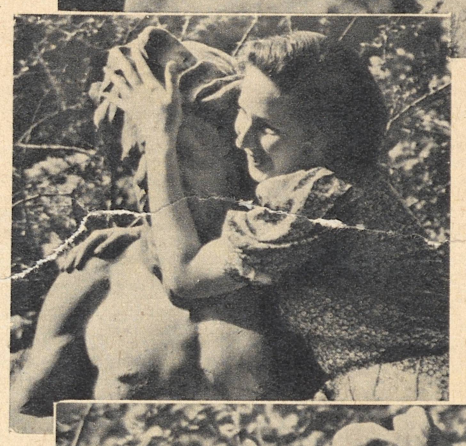
„Danmarks Hovedindtægtskilde er ødelagt", erklærer de danske Aviser.

„Hvad skal Danmark nu købe Foderstoffer for?" spørger man bekymret.

„Danmark er stillet over for en økonomisk Nødsituation, som det ikke har oplevet Magen til i de sidste Hundrede Aar", — det er Grundtonen i alle Overvejelser. Denne syvende April 1940 ser det næsten ud, som om der ikke mere findes nogen Udvej for Danmark.

Signalet Nr. 2, 1. Aargang, 1. Maj 1940 / Udkommer 2 Gange mdl. Chefredaktør Harald Lechenperg / Forlag og Tryk: Deutscher Verlag, Berlin SW 68, Kochstr. 22—26 / Alle Rettigkeder forbehaltes / Entered as second class matter at the Postoffice at New York N. Y. / Printed in Germany

Hun: Naa, du — du kan dog vel i det mindste se paa mig en Gang!

Han: Det er da ogsaa ærgerligt, at netop j skal gøres til Genstand for saadan nc Fjanteri!

Luger

a Dækket i tusind

Hun: Hvor kanængslerne og river bare, hvc ig over imod Bag-

Han: Det er d ikke mere holde vride Hals forrige Vi ne paa ham, og Kroppen!

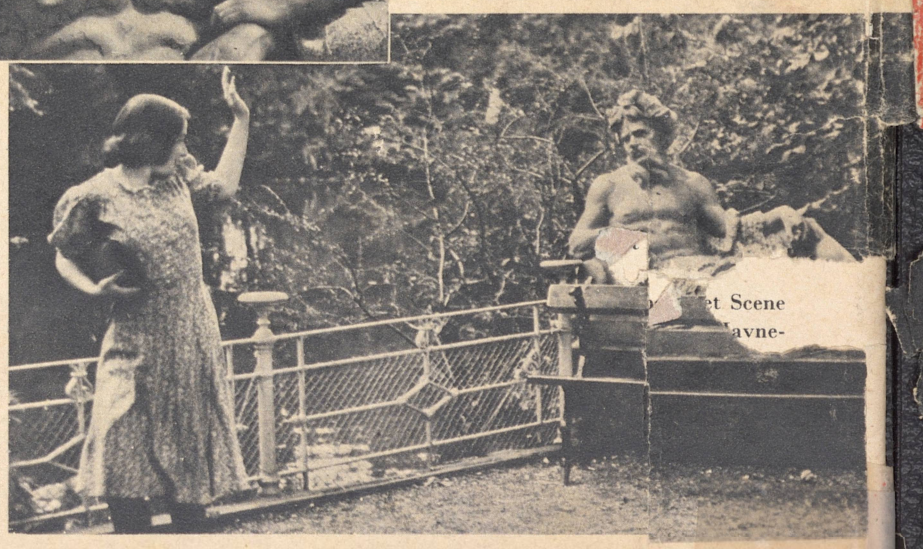
Hun: Naar du er lidt manerlig, faar du maask et Kys — men ganske vist maa Skægg væk først!

Han: Egentlig er hun ret sød og kærlig — me bare ikke le, man har jo da sine Principper!

*

Hun: Kan du nu se — hvorfor var du saa krads-børstig før? Nu ser du jo ligefrem helt følelsesfuld ud!

Han: Mon hun virkelig vil blive hos mig? Jeg tror jeg kunde elske hende . . . .

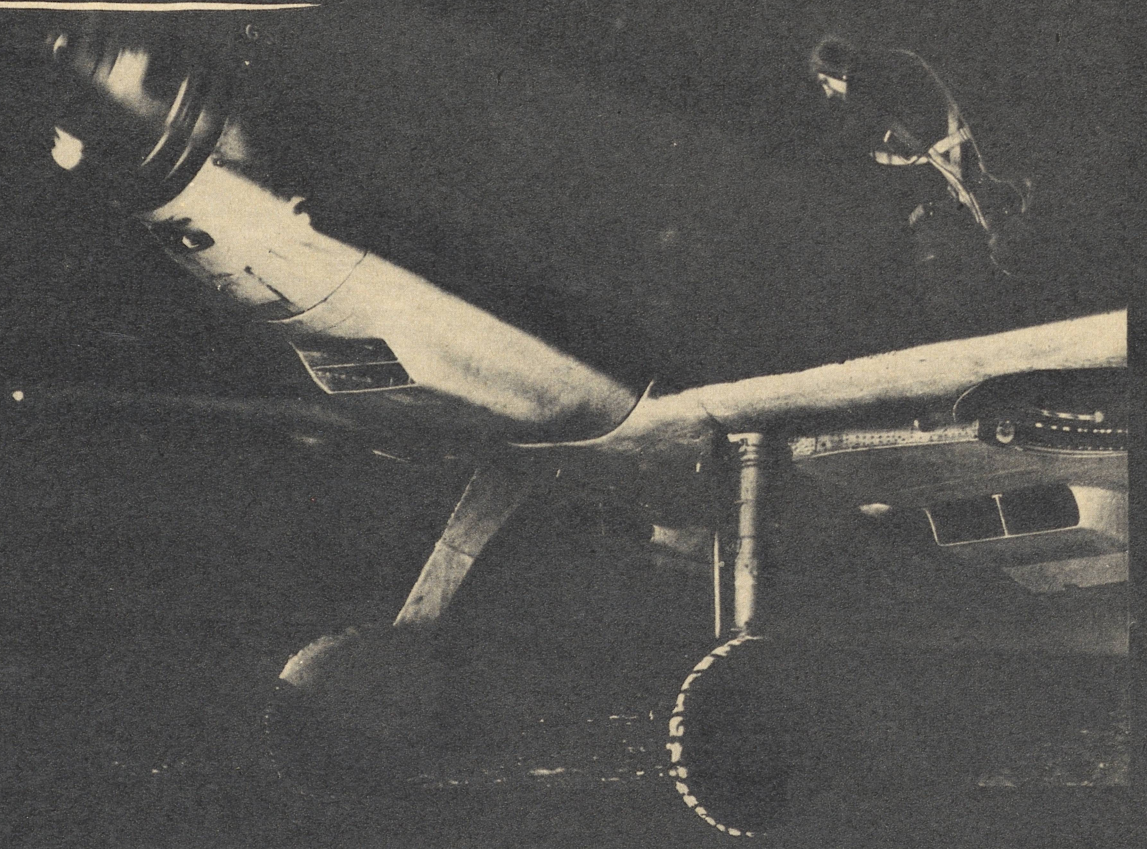
et Scene

avne-

Hun: Farvel og paa Gensyn, min Skat! Lidt kedelige du jo dog i Længden?

Han: Der gaar hun? Ja, saadan er Kvinderne — f rst flirter de, og saa tager de en anden. Nej, mit Barn, mig ka du ikke røre — jeg har et Hjerte af Sten?

14 Minutter Nattekamp

KL. 23[09] FIENDTLIG
[illegible]MASKINE
NÄRMER SIG

KL. 23[17] EN STARTET
JAGERMASKINE

KL. 23[28] JAGER-
MASKINE
ANGRIBER

.. 23[30] LUFTKAMP

.. 23[31] NEDSKUDT

MESSERSCHMITT (ME 109) = MAS=
KINENS UHYRE SKYDEEVNE HAR
SKUDT MODSTANDEREN NED

MESSERSCHMITT A·G AUGSBURG

„Vi skal høre Radio hjemme hos dig, siger Du? Aah, skal vi saa ikke hellere gaa hen hos mig — mit Apparat er nemlig i Stykker!"